

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (พลศึกษา)
ปริญญา

..... พลศึกษา	 พลศึกษา
..... สาขา	 ภาควิชา

เรื่อง การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ
สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
A Construction of Basketball Shooting Skills Rating Scales at the Penalty Line
for Female Students in Mattayom Suksa 1

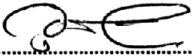
นามผู้วิจัย นายณรงค์เดช ชาลีรักษ์

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

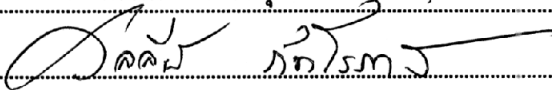
ประธานกรรมการ

(
อาจารย์อัมพร รัตนภักดิ์, ศษ.ม.)

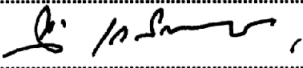
กรรมการ

(
รองศาสตราจารย์อู๋คร รัตนภักดิ์, อ.ม.)

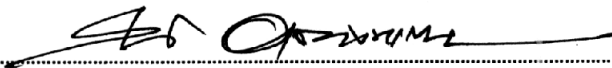
กรรมการ

(
รองศาสตราจารย์วัลลีย์ ภัทโรภาส, กศ.บ.)

หัวหน้าภาควิชา

(
ผู้ช่วยศาสตราจารย์คมกริช เขาว์พานิช, ศศ.ม.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(
รองศาสตราจารย์วินัย อาจคงหาญ, M.A.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 3 / เดือน มีนาคม พ.ศ. 2549

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ
สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

A Construction of Basketball Shooting Skills Rating Scales
at the Penalty Line for Female Students in Mattayom Suksa 1

โดย

นายณรงค์เดช ชาลีรักษ์

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(พลศึกษา)

พ.ศ. 2549

ISBN 974-16-1290-7

ณรงค์เดช ชาลีรักษ์ 2549: การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล
ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(พลศึกษา) สาขาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา ปรธานกรรมการที่ปรึกษา:
อาจารย์อัมพร รัตนภักดิ์, ศษ.ม. 103 หน้า
ISBN 974-16-1290-7

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล
ณ เส้นโทษ และเกณฑ์ปกติ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 แบบประเมินค่า
ประกอบด้วย 3 รายการ คือ 1) การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ 2) การ
กระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ 3) การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือ
เดียว ณ เส้นโทษ หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยใช้วิธีของ
Rovinelli และ Hambleton หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) กับนักเรียนจำนวน 20 คนโดย
วิธีทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะห่างกัน 2 สัปดาห์ และหาค่าความเป็นปรนัยของแบบทดสอบ
(objectivity) โดยการประเมินจากคะแนนของผู้ประเมิน 2 ท่าน

กลุ่มตัวอย่างเพื่อสร้างเกณฑ์ เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอนแก่น
อุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม จำนวน 120 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (simple random sampling)
นำข้อมูลที่ได้อามาหาคะแนน “ที” เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ

ผลการวิจัยพบว่า 1) การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ 2) การ
กระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ 3) การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือ
เดียว ณ เส้นโทษ มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 1.00, 1.00, 1.00 มีค่าความเชื่อถือได้ทำ
กับ 0.81, 0.91, 0.80 และมีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.91, 0.92, 0.97 ตามลำดับ และได้เกณฑ์
ปกติทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ดังนั้น แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี
คุณภาพเหมาะสมที่จะนำไปใช้ทดสอบกับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้

ลายมือชื่อนิติติ

ลายมือชื่อประธานกรรมการ

๒๘ มี.ค. ๒๕๔๙

Narongdech Chareerak 2006: A Construction of Basketball Shooting Skills Rating Scales at the Penalty Line for Female Students in Mattayom Suksa 1. Master of Arts (Physical Education), Major Field: Physical Education, Department of Physical Education. Thesis Advisor: Ms. Amphorn Ratanapak, M.A. 103 pages.
ISBN 974-16-1290-7

The purposes of this study were to construct basketball shooting skills rating scales at the penalty line and norms for female students in mattayom suksa 1. Rating scales comprises of 3 items : 1) two-hand basketball shooting standing at the penalty line. 2) two-hand basketball shooting jumping at the penalty line. 3) one-hand basketball shooting standing at the penalty line. The content validity was approved by 5 panel experts and using Rovinelli and Hambleton method, the test-retest method within two weeks were applied to 20 students for the reliability testing, and the objectivity was identified by scoring judgement of two testers.

A sample was selected by simple random sampling method from 120 students in matthayom suksa 1 in Joseph school, Nakornpathom province. The datas were analyzed by using T-score for norms.

The results of this research were as follows: content validity of two-hand basketball shooting standing at the penalty line, two-hand basketball shooting jumping at the penalty line and one-hand basketball shooting standing at the penalty line were 1.00, 1.00 and 1.00. The reliability were 0.81, 0.91 and 0.80. The objectivity were 0.91, 0.92 and 0.97 and produced statistical norms which were developed for matthayom suksa1 students in Joseph school, Nakornpathom province.

It was concluded that the basketball shooting skill rating scales at the penalty line had a suitable quality for an application to matthayom suksa 1 student in Joseph school, Nakornpathom province.

Narongdech Chareerak
Student's signature

Amphorn Ratanapak: 28, March, 2006
Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีและเสร็จสมบูรณ์ได้ เนื่องจากได้รับคำแนะนำ ความช่วยเหลือ และความกรุณาเป็นอย่างสูงจากท่านอาจารย์อัมพร รัตนภักดิ์ ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์อัคร รัตนภักดิ์ กรรมการที่ปรึกษาวิชาเอก และ รองศาสตราจารย์วัลลีย์ ภัทโรภาส กรรมการที่ปรึกษาวิชารอง และผู้แทนบัณฑิต ผู้วิจัยขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญทุกท่าน ที่ช่วยเหลือในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณผู้บริหารโรงเรียน คณะครูหมวดพลานามัย โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม และโรงเรียนปราจีนกัลยาณี จังหวัดปราจีนบุรี รวมทั้งนักเรียนทุกคนที่ช่วย สนับสนุนงานวิจัยครั้งนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

และสุดท้ายขอขอบพระคุณคุณพ่อนิพนธ์ คุณแม่สายหยุด ชาลิรักษ์ ผู้ให้การสนับสนุนและ คอยให้กำลังใจที่ทำให้ผู้วิจัยมีวันนี้ รวมทั้งน้องสาว และภรรยาอันเป็นที่รัก ที่มีส่วนทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ และพี่ๆชาวราชบุรี ที่ร่วมชั้นเรียน ตลอดจนเพื่อนร่วมรุ่น ผู้ที่อยู่ เบื้องหลังทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือให้กำลังตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแด่บุพการีผู้มีพระคุณ และคณะครู อาจารย์ทุกท่าน

ณรงค์เดช ชาลิรักษ์

มีนาคม 2549

สารบัญ

หน้า

สารบัญตาราง	(3)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544	5
ประวัติกีฬาบาสเกตบอล	9
ทักษะกีฬาบาสเกตบอล	14
ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา	23
ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล	37
การสร้างเกณฑ์ปกติ	38
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	40
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	46
ประชากร	46
กลุ่มตัวอย่าง	46
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	47
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์	50
ผลการวิจัย	50
ข้อวิจารณ์	58

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	61
สรุปผลการวิจัย	61
ข้อเสนอแนะ	66
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	67
ภาคผนวก	73
ภาคผนวก ก หนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย	74
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ	78
ภาคผนวก ค แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	80
ภาคผนวก ง แบบการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือสำหรับ ผู้เชี่ยวชาญของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	87
ภาคผนวก จ แสดงการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ และค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินค่าทักษะ การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน	91
ภาคผนวก ฉ สถิติที่ใช้ในการวิจัย	98
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	103

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องการให้คะแนนแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	51
2	แสดงค่าความเชื่อถือได้ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	52
3	แสดงค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	53
4	เกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	54
5	เกณฑ์ปกติทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	55
6	เกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	56
7	เกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	57

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่	หน้า
1 แสดงผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบ ประเมินค่าทักษะการยิงิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	92
2 แสดงผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบ ประเมินค่าทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	92
3 แสดงผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบ ประเมินค่าทักษะการยิงิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	92
4 แสดงผลการทดสอบทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ ของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี ปราจีนบุรี	93
5 แสดงผลการทดสอบทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ เพื่อหาค่าความเชื่อถือได้โดยการทดสอบซ้ำ เว้นระยะห่างกัน 4 สัปดาห์	94
6 แสดงคะแนนมาตรฐาน “ที” ของแบบประเมินค่าทักษะ การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	95

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางผนวกที่		หน้า
7	แสดงคะแนนมาตรฐาน “ที่” ของแบบประเมินค่าทักษะการกระโดด ยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	96
8	แสดงคะแนนมาตรฐาน “ที่” ของแบบประเมินค่าทักษะการยืนยิง ประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์	97

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ในสังคมทั่วไปยอมรับว่า กีฬาเป็นกิจกรรมอย่างหนึ่งที่จะพัฒนาให้เด็กและเยาวชนเป็นประชาชนที่มีคุณภาพ เด็กนักเรียนนับว่าเป็นบุคคลที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่จะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพและมีศักยภาพในอนาคต จึงสมควรที่จะได้รับการอบรม ส่งเสริมให้ดี กีฬาบาสเกตบอลเป็นกิจกรรมหนึ่งที่เราสามารถนำไปพัฒนาและส่งเสริมให้เด็กและเยาวชน นำไปใช้ในการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม ซึ่งจะทำให้มีสุขภาพพลานามัยที่สมบูรณ์แข็งแรง ทั้งยังฝึกให้เด็กมีคุณธรรม จริยธรรม และมีน้ำใจนักกีฬา

กีฬาบาสเกตบอลเป็นที่นิยมแพร่หลายทั้งในประเทศและต่างประเทศทั่วโลก กีฬาบาสเกตบอลจัดให้เป็นกิจกรรมเสริมสร้างสุขภาพ พลานามัย เพื่อสุขภาพ และยังใช้เป็นกีฬาในการแข่งขันอีกด้วย เช่น การแข่งขันกีฬาสีภายในโรงเรียน กีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์ การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ และการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก เป็นต้น ในการแข่งขันแต่ละครั้ง ย่อมมีแพ้มีชนะ ซึ่งผลแพ้ชนะนั้นขึ้นอยู่กับการเล่นของนักกีฬา กีฬาบาสเกตบอล จะประกอบด้วยทักษะการยิง การส่งลูกบอล การเลี้ยงลูกบอล เป็นต้น จากความสำคัญของกีฬาบาสเกตบอล รวมถึงประโยชน์ของการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ทางโรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม ได้จัดการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 โดยให้สอดคล้องกับวัย และพัฒนาการของผู้เรียน โดยเน้นผู้เรียนเป็นทั้งคนดี คนเก่ง และคนที่มีความสุขในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น แต่อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนกิจกรรมพลศึกษานั้น จำเป็นที่จะต้องมีการวัดและประเมินผล ทั้งนี้เพื่อจะได้ทราบพัฒนาการของผู้เรียน และเพื่อจะได้ทราบว่าผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์หรือไม่ เพียงใด อีกทั้งยังทำให้ทราบถึง ประสิทธิภาพของครูผู้สอนด้วย ดังที่ ประทีป (2528: 182) กล่าวถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลพลศึกษาว่า การวัดและประเมินผลมีความสำคัญในการเรียนการสอนวิชาพลศึกษามาก เพราะจะทำให้ครูทราบผลการสอนของตนเองว่า หลังจากที่มีการเรียนการสอนแล้ว ผลที่ได้รับเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้แต่แรกหรือไม่ เกิดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากน้อยเพียงใด อันจะเป็นแนวทางเพื่อปรับปรุงการเรียนให้ดีขึ้น และที่สำคัญประการหนึ่ง คือ จะเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้นักเรียนหมั่นฝึกฝนทักษะ และ

ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว การที่จะทราบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนวิชาบาสเกตบอลได้นั้น จำเป็น ต้องอาศัยกระบวนการวัดและประเมินผลหลายๆ ด้าน โดยมีองค์ประกอบของการวัดผลที่จะนำมาใช้ในการตัดสินใจให้คะแนนมี 4 ประการ คือ การวัดด้านสมรรถภาพ การวัดด้านทักษะ การวัดด้านความรู้ และการวัดทางด้านเจตคติ (วาสนา, 2539: 347) การวัดผลการเรียนวิชาบาสเกตบอล มีแนวทางปฏิบัติอยู่หลายวิธี และพิจารณาวัดในด้านต่างๆ ของผู้เรียนหลายด้าน กล่าวคือ วัดในด้านทักษะและความสามารถของกีฬาบาสเกตบอล ด้านสมรรถภาพและสุขปฏิบัติ โดยทั่วไป ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านคุณธรรมทางจิตใจ หรือความมีน้ำใจนักกีฬา รวมทั้งด้านทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาบาสเกตบอลและด้านอื่นๆ อีก ตามที่ผู้สอนจะเห็นสมควร (นาม, 2534: 286) เครื่องมือที่สามารถช่วยให้ครูหรือผู้ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนวิชาบาสเกตบอลได้แก่ แบบประเมินค่า (อนันต์, 2525: 284) แบบประเมินค่าเป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินทักษะในการปฏิบัติงานกับพฤติกรรมของนักเรียน (สมศักดิ์, 2530: 09) ซึ่งสอดคล้องกับ สุพิตร (2530: 271) กล่าวว่า แบบประเมินค่าเป็นเครื่องมือที่มีระเบียบ มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอน ครูหรือผู้ทำการทดสอบสามารถตัดสินความสามารถของนักเรียนได้โดยให้แบบทดสอบนั้นมีรายการต่างๆ ที่ครูหรือผู้ทำการทดสอบ จะประเมินค่า การประเมินค่าจะมีประสิทธิภาพเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวิธีการเตรียมแบบทดสอบอย่างพร้อมเพรียงและสามารถนำไปใช้ได้เหมาะสม

จากการศึกษาวิจัยของ สมถวิล (2536: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยประเมินความสามารถ ทางทักษะเฉพาะบุคคล ความสามารถในการเล่นเป็นทีม และพฤติกรรมในขณะที่เล่นเป็นทีม จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชายและหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 การศึกษาวิจัยของกัลยา รัตน์ (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ การรับ-ส่งลูกบอลแบบกระดอน, การรับ-ส่งลูกบอลสองมือระดับอก, การเลี้ยงลูกบอล, การยิงประตูให้เป็น, ประตู ณ จุดโทษ, และการทดสอบทักษะแบบผสมผสาน และการศึกษาวิจัยของ อรทัย (2546: บทคัดย่อ) เรื่องผลการฝึกยิงประตูบาสเกตบอลในระยะใกล้กับระยะไกลที่มีต่อความแม่นยำ ในการยิงลูกโทษบาสเกตบอล ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบความแม่นยำในการยิงประตู ณ เส้นโยนโทษบาสเกตบอล ในระยะ ใกล้และระยะไกล กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

จากงานวิจัยที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าการยิงลูกโทษบาสเกตบอลมีหลายรูปแบบ และในการแข่งขันบาสเกตบอล ในการแข่งขันกีฬาโรงเรียน กีฬาเยาวชนแห่งชาติ การแข่งขันกีฬาซีเกมส์

การแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ และการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกมักจะเห็นผู้เล่นที่ได้ยิงลูกโทษไม่ลงห่วง อยู่เสมอๆ ทั้งที่ขณะยิงลูกโทษไม่มีคู่แข่งเข้าป้องกัน ผู้เล่นจะมีทักษะที่ดีไม่ได้รับการฝึกหัดและ ประสบการณ์เพียงพอ ระยะที่ยิงลูกโทษ มี 3 ระยะ คือ ระยะใกล้ หมายถึงการยิงประตูบริเวณเขต โยนโทษ เป็นการยิงที่หวังผลได้ 80-100 เปอร์เซ็นต์ การยิงประตูระยะกลาง หมายถึงการยิงประตู นอกบริเวณเขตโทษ แต่ไม่เกินเส้นเขตยิงประตู 3 คะแนน เป็นระยะการยิงที่หวังผลได้ 60-80 เปอร์เซ็นต์ การยิงประตูระยะไกล หมายถึง การยิงประตูนอกบริเวณเส้นเขตยิงประตู 3 คะแนน เป็นการยิงที่หวังผลได้ 40-60 เปอร์เซ็นต์ (อรทัย, 2546: 3) กล่าวว่าสถิติในการแข่งขันจำนวนทีมที่ ชนะการแข่งขันประมาณ 20-30 เปอร์เซ็นต์ สามารถยิงลูกโทษบาสดเกตบอลได้มากกว่าทีมที่แพ้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าความแตกต่างของการแพ้หรือชนะขึ้นอยู่กับการเล่นลูกโทษ

จากเหตุผลดังกล่าว จะเห็นได้ว่าการยิงลูกโทษมีความสำคัญมากส่งผลถึงการแพ้หรือชนะ ได้ซึ่งในการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนหญิงในวิชาบาสเกตบอล นักเรียนเรียนแล้วปฏิบัติไม่ได้ ส่งผลให้ไม่อยากเรียนวิชาพลศึกษาและเห็นว่าเป็นเรื่องยากในการยิงลูกโทษจากเส้นโทษไปยังห่วง จึงทำให้นักเรียนหญิงส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ผู้วิจัยจึงมีแนวคิด ว่าควรที่จะสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อที่จะได้แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่มี คุณภาพและมีประโยชน์สำหรับครูผู้สอนวิชาบาสเกตบอล และเพื่อพัฒนาความสามารถในการยิง ลูกโทษบาสเกตบอลของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียน หญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนนำแบบประเมินค่าทักษะไปใช้ เพื่อประเมินผลความสามารถด้านทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเป็นแนวทางในการฝึกซ้อมการยิงลูกโทษบาสเกตบอลของผู้เรียนสำหรับครูผู้สอน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ เป็นการสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
2. ประชากรครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอูปถัมภ์ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548

นิยามศัพท์

“แบบประเมินค่าทักษะ” หมายถึง เครื่องมือที่ใช้วัดเชิงคุณภาพ ทางด้านความสามารถทักษะการยิงลูกโทษบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ

“การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ” หมายถึง การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษตามแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3 รายการ คือ

1. การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ
2. การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ
3. การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ

“เกณฑ์ปกติ” (Norms) หมายถึง มาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแต่ละรายการ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอเชฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม

“นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1” หมายถึง นักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอเชฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 ที่ผ่านการเรียนวิชาบาสเกตบอลมาแล้ว

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตรวจเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
2. ประวัติกีฬาบาสเกตบอล
3. ทักษะกีฬาบาสเกตบอล
4. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางการศึกษา
5. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬา
6. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล
7. การสร้างเกณฑ์ปกติ
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรที่กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ การพัฒนาผู้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สำหรับผู้เรียนทุกคนทุกกลุ่มเป้าหมาย

การจัดหลักสูตรตามช่วงชั้นที่ 3 มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ และยังเป็นการจัดการเรียนรู้ในลักษณะองค์รวมด้วย มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำรวจความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน พัฒนาความสามารถ ทักษะพื้นฐานด้านการเรียนรู้ และทักษะในการดำเนินชีวิต ให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถเสริมสร้างสุขภาพส่วนตนและชุมชน มีความภูมิใจในความเป็นไทย ตลอดจนใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อ

หลักการของหลักสูตร

หลักการของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีดังนี้

1. เป็นการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคและเท่าเทียมกันโดยสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ
4. เป็นหลักสูตรที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระ เวลา และการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบ ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

โครงสร้างหลักสูตร

โครงสร้างหลักสูตร แบ่งเป็น 4 ช่วงชั้น ตามระดับพัฒนาการของผู้เรียน มีดังนี้

- ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3
- ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6
- ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3
- ช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6

สาระการเรียนรู้

กำหนดสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตร ซึ่งประกอบด้วยองค์ความรู้ ทักษะหรือกระบวนการเรียนรู้และคุณลักษณะหรือค่านิยม คุณธรรม จริยธรรมของผู้เรียนเป็น 8 กลุ่ม ดังนี้

1. ภาษาไทย
2. คณิตศาสตร์
3. วิทยาศาสตร์
4. สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
5. สุขศึกษาและพลศึกษา
6. ศิลปะ
7. การงานอาชีพและเทคโนโลยี
8. ภาษาต่างประเทศ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 : เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโต และพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 :1 ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 : เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิต และครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำเนินชีวิต

สาระที่ 3 : การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทย และกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 : เข้าใจ มีทักษะการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกมและกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 : รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการกีฬา

สาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 : เห็นคุณค่า และมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพการป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 : ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 : ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

ประวัติกีฬาบาสเกตบอล

ประวัติกีฬาบาสเกตบอล

กีฬาบาสเกตบอลถือกำเนิดที่เมืองสปริงฟิลด์ มลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Springfield, Massachusetts) ประเทศสหรัฐอเมริกา ถือว่า บาสเกตบอลเป็นกีฬาประจำชาติของชาวอเมริกัน ในปี ค.ศ. 1891 ดร.เจมส์ เอ เนสมิธ (Dr. James A. Naismith) ได้รับมอบหมายจาก ดร.ลูเธอร์ กุลลิค (Dr. Luther Gulick) ให้เป็นผู้คิดค้นการเล่นกีฬาในร่มที่จะใช้เล่นฤดูหนาวในครั้งแรก เขาได้พยายามคิดรวมการเล่นฟุตบอลกับเบสบอลเข้าด้วยกัน และมีความมุ่งหมายที่จะให้มีการเล่นกีฬาเป็นทีม ต่อมา ดร.เจมส์ เอ เนสมิธ ได้ดัดแปลงวิธีการเล่นโดยผสมกีฬาฟุตบอล และรักบี้ฟุตบอลรวมเข้าด้วยกัน ให้เป็นกีฬาใหม่ ใช้ประตูที่ยกสูงกว่าระดับปกติ ใช้ตะกร้าเก็บลูกพีช (peach basket) เก่าๆ คู่หนึ่ง มาทดลองทำเป็นประตูแขวนไว้ที่ฝาผนังด้านข้างของโรงพลศึกษาแต่ละข้าง จึงทำให้การเล่นบาสเกตบอล และชื่อนี้เป็นที่ชื่นชอบกันตั้งแต่นั้นมา (สมรรถชัย, 2535: 5-20)

ในปี ค.ศ.1920 จึงกลายเป็นกีฬาประจำชาติอเมริกาไป จากแนวทางที่เขาคิดไว้แล้วนั้นเขาได้วางกฎเกณฑ์การเล่นบาสเกตบอลเป็นหัวข้อใหญ่ๆ ไว้ 4 ข้อ ดังนี้

1. ผู้เล่นที่ครอบครองลูกบอลนั้น จะต้องไม่เคลื่อนไหวขณะที่ตนครอบครองลูกอยู่
2. ประตุนานกับพื้น และอยู่เหนือศีรษะของผู้เล่น
3. ผู้เล่นอาจถือลูกบอลได้นานเท่าใดก็ได้ ซึ่งเขาจะไม่ถูกคุมโดยการถูกตัวบุคคลเลย
4. การเล่นที่รุนแรงห้ามโดยเด็ดขาด การเล่นจะต้องไม่มีการปะทะตัวกัน

เมื่อปี ค.ศ. 1896 หลังจากได้มีการทดลองเล่นกีฬาแล้ว ผู้เล่นที่ลงเล่นครั้งแรกถูกเรียกตามตำแหน่งของฟุตบอลและรักบี้ฟุตบอล ต่อมา ดร.เจมส์ เอ. ไนสมิธ ได้เขียนข้อกติกการเล่นไว้เป็นจำนวน 13 ข้อด้วยกัน ซึ่งต้นฉบับของเขายังคงปรากฏอยู่ที่กระดานเกียรติยศในโรงเรียนพลศึกษา ณ Springfield อยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

สหรัฐอเมริกาได้ประกาศยอมรับการเล่นบาสเกตบอลเป็นกีฬาประจำชาติ เมื่อวันที่ 20 มกราคม ค.ศ. 1892 ก่อนที่ดร.เจมส์ เอ. ไนสมิธ จะเขียนกติกาการเล่นบาสเกตบอล ต่อมา การเล่นบาสเกตบอลได้แพร่หลายออกไปสู่ประเทศต่างๆ โดยสมาคมเป็น นักศึกษาและพ่อค้าเป็นสื่อ ผลของการสำรวจ ปรากฏว่า การเล่นได้แพร่หลายสู่ชาวจีนและอินเดีย ในปี ค.ศ. 1894 ประเทศฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1895 และในประเทศญี่ปุ่น ในปี ค.ศ. 1900 ทั้งได้ขยายกว้างออกไปจนเป็นที่นิยมกันในประเทศที่เจริญแล้วทั่วโลก ในระยะเวลาอันรวดเร็ว ปัจจุบันมีประเทศที่นิยมบาสเกตบอลไม่น้อยกว่า 52 ประเทศ กติกาการเล่นได้ถูกจัดแปลเป็นภาษาต่างประเทศประมาณ 30 ภาษา

สหพันธ์บาสเกตบอลสมัครเล่นนานาชาติ (Federation International De Basketball Amateur) หรือ F.I.B.A. เริ่มก่อตั้งอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 1932 โดยมีผู้แทนของประเทศต่างๆ เข้าร่วมประชุมริเริ่มก่อตั้งสหพันธ์ครั้งแรก 8 ประเทศ คือ อาร์เจนตินา เชกโกสโลวาเกีย กรีซ อิตาลี โปรตุเกส โรมานี สวิตเซอร์แลนด์ และสหรัฐอเมริกา ผู้แทนจากทั้ง 8 ประเทศ ได้ร่วมประชุมกัน มีความเห็นพ้องกัน จึงได้ก่อตั้งสหพันธ์ขึ้น โดยมีชื่อว่า “ สหพันธ์บาสเกตบอลสมัครเล่นนานาชาติ ” (Federation International De Basketball Ameter :F.I.B.A) ตั้งสำนักงานใหญ่อยู่ที่ประเทศสาธารณรัฐเยอรมันตะวันตก ในขั้นต้นประเทศที่เป็นสมาชิกสหพันธ์มี 7 ประเทศ คือ อาร์เจนตินา เชกโกสโลวาเกีย กรีซ อิตาลี โปรตุเกส โรมานี สวิตเซอร์แลนด์ ยกเว้นประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้สมัครเป็นสมาชิกในตอนเริ่มแรก แต่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกหลังจากการก่อตั้งแล้ว ใน 2 ปี คือ ในปี ค.ศ. 1834 ต่อจากนั้นมีประเทศต่างๆทั่วโลก เข้าร่วมสมัครเป็นสมาชิกสหพันธ์ มากกว่า 157 ประเทศ

ประวัติกีฬาบาสเกตบอลในทวีปเอเชีย

สำนักกีฬา กรมพลศึกษา (2539: 5-6) ได้กล่าวไว้ว่า ในบรรดานักศึกษาของสปริงฟิลด์ที่เล่นบาสเกตบอล เกมแรกเมื่อ เดือนธันวาคม ค.ศ. 1891 นั้นมี 5 คน กลับถิ่นบ้านเดิมที่ประเทศแคนาดา มี 1 คนกลับประเทศญี่ปุ่น อีก 1 คนกลับประเทศจีน และคนสุดท้ายกลับไปประเทศ

อินเดีย นักศึกษาญี่ปุ่นที่กลับบ้านชื่อ เก็นซาบุโร เอส อิชิคาว่า (Genzaburo S. Ishrikawa) เป็นผู้นำ กีฬาบาสเกตบอลเข้าไปเผยแพร่ในญี่ปุ่น ดร.เจมส์ เอ เนสมิธ ตั้งบุคคลเหล่านี้เป็นผู้บุกเบิกกีฬา บาสเกตบอลให้แพร่เข้าไปสู่เอเชีย

ในญี่ปุ่นนั้นยังมีอีกคนหนึ่งสำเร็จการศึกษาจากสปริงฟิลด์ เมื่อ ค.ศ.1900 ดร. ชิโอ ไฮโอ โซ โอ โมริ (Hyozo Omori) ได้รับเกียรติว่าเป็นบุคคลแรกที่จัดให้มีเกมบาสเกตบอลที่เป็นทางการ ณ สถานที่ทำการของสำนักงาน Y.M.C.A. แห่งโตเกียว บุคคลนี้เป็นผู้อำนวยการพลศึกษาคนแรก ของสมาคม Y.M.C.A. เมื่อกลับถึงประเทศของตน

จนกระทั่ง ค.ศ. 1913 แฟรงกลิน เอช . บราวน์ (Franklin H. Brown) จากสภาบริหารกลาง ของ Y.M.C.A แห่งสหรัฐอเมริกา คือ บุคคลที่ได้รับความสำเร็จในการทำเกมบาสเกตบอลเป็นที่ สนใจของชาวญี่ปุ่น ภายในไม่กี่ปีบาสเกตบอลก็แพร่ขยายไปทั่วประเทศ

ในประเทศอินเดียนั้น ต้องใช้เวลาหลายปีที่บาสเกตบอลจะได้รับความนิยม เพราะถูก อิทธิพลของอังกฤษควบคุม ชาวอินเดียรู้จักบาสเกตบอล เพราะชาวอังกฤษเล่นบาสเกตบอลกัน ผู้ที่ ทำให้บาสเกตบอลเติบโตในอินเดียได้นั้น คือ เจ.เอช.เกรย์ (J.H.Gray) แห่งสำนักงาน Y.M.C.A. ของเมืองกัลกัตตา (Calcutta)

บาสเกตบอลเข้าสู่ประเทศฟิลิปปินส์ เพราะหน่วยทหารและสมาชิกของ Y.M.C.A นำเข้า ไป และได้รับความสนใจจากนักเรียนชายและหญิงทันที ทั้งนี้เพราะสำนักงานท้องถิ่นของ กระทรวงศึกษาของประเทศ ซึ่งมีอยู่ทั่วทุกเกาะได้มีการจัดการแข่งขันชิงชนะเลิศบาสเกตบอลในปี ค.ศ. 1904 – 1905 ด้วย

ในฤดูร้อน ค.ศ. 1912 ชาวอเมริกันในกรุงมะนิลา ได้มีแนวคิดจัดตั้ง “ สมาคมกีฬาแห่ง ตะวันออกไกล ” ขึ้น (Far Eastern Athletic Association) ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นองค์การกีฬาที่ ทำงานเกี่ยวกับผู้คนแห่งเอเชียนับล้านๆคน นอกจากนั้น ยังทำให้เกิดสหพันธ์กีฬาสสมัครเล่นแห่ง ฟิลิปปินส์ (The Philippines Amateur Federation) ซึ่งมีบทบาทเป็นอย่างมากจนทำให้ประเทศนั้น กลายเป็นแหล่งเล่นกีฬาที่ยิ่งใหญ่แห่งหนึ่ง บุคคลที่มีบทบาทอย่างมากในเรื่องนี้ คือ เอลวูด เอส. บราวน์ (Elwood S. Brown) ต่อมาบุคคลผู้นี้ได้จัดให้การแข่งขันชนะเลิศแห่งตะวันออกไกลขึ้นและ เริ่มแข่งขันเมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1913

การแข่งขันบาสเกตบอลระดับนานาชาติในเอเชีย มีมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.1913 ภายใต้ชื่อว่า “ กีฬาชิงชนะเลิศตะวันออกไกล” (The Far Eastern Athletic Championship Game) ซึ่งจัดให้มีทุก 2 ปี ระหว่างกลุ่มประเทศคือ จีน ญี่ปุ่น และฟิลิปปินส์ การแข่งขันประกอบด้วยกีฬาต่างๆ คือ บาสเกตบอล วอลเลย์บอล ฟุตบอล เทนนิส เบสบอลและจักรยาน อาจกล่าวได้ว่าการแข่งขันกีฬานี้คือ จุดเริ่มต้นของเอเชียนเกมส์ (Asian Games)ซึ่งกำหนดขึ้นที่กรุงนิวเดลีของอินเดียใน ค.ศ. 1915

ประวัติบาสเกตบอลในประเทศไทย

ปรีดา (2516: 6) ได้กล่าวถึงประวัติบาสเกตบอลในประเทศไทย ดังนี้ การเล่นบาสเกตบอลแพร่หลายเข้าสู่ประเทศไทยเมื่อใดนั้น ไม่มีหลักฐานที่ยืนยันได้ ต่อมาปี พ.ศ. 2477 นายพคุณ พงษ์สุวรรณ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นอาจารย์สอนภาษาจีนที่โรงเรียนมัธยมศึกษาวัดบพิตรพิมุข ได้ช่วยกรมพลศึกษา ดัดแปลงกติกาการเล่นบาสเกตบอลขึ้น ต่อมาในปีเดียวกัน กระทรวงธรรมการได้เปิดอบรมครูจังหวัดต่างๆ จำนวน 100 คน โดยมี พล.ต.อ.หลวงชาติ ตระการโกศล ผู้ซึ่งมีความรู้และเชี่ยวชาญการเล่นบาสเกตบอล ทั้งได้เคยเป็นผู้แทนของมหาวิทยาลัย เข้าร่วมการแข่งขันเมื่อครั้งท่านกำลังศึกษาอยู่ในสหรัฐอเมริกาได้เป็นผู้บรรยายเกี่ยวกับเทคนิค และวิธีการเล่นบาสเกตบอลแก่บรรดาครูที่เข้ารับการอบรม ต่อมาการเล่นบาสเกตบอลในประเทศไทยได้แพร่หลายไปสู่จังหวัดต่างๆ และนิยมเล่นกันมาก จนมีทีมจากจังหวัดต่างๆ เดินทางไปแข่งขันกันอยู่เสมอ

ในกรุงเทพมหานคร ได้จัดแข่งขันประเภทนักเรียนชาย ในปี พ.ศ. 2477 ในสมัยที่ น.อ. หลวงสุทธานลัย ร.น. ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมพลศึกษา และจัดการแข่งขันประเภทประชาชน ในปี พ.ศ. 2491 และมหาวิทยาลัยปี พ.ศ. 2492 ประเภทนักเรียนหญิงในปี พ.ศ. 2495

ต่อมาได้มีคณะบุคคลหนึ่ง มีคุณหลวงสุขุมนัยประดิษฐ์ เป็นประธาน ได้ขออนุญาตจัดตั้งสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทย จากสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2496 และได้เข้าเป็นสมาชิกสหพันธ์บาสเกตบอลสมัครเล่นนานาชาติ (F.I.B.A) เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม พ.ศ. 2496 ต่อมาได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ให้อยู่ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2500 โดยใช้ชื่ออักษรย่อว่า ส.บ.ท. ใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า Basketball Association of Thailand มีเครื่องหมายเป็นรูปบาสเกตบอลอยู่บนห่วงตาข่าย ภายใต้พระมหามงกุฎ ด้านล่างมีชื่อว่า สมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรม

ราชูปถัมภ์ประเทศไทย ได้ดำเนินการจัดการแข่งขันภายในประเทศหลายรายการ คือ

1. จัดการแข่งขันชิงชนะเลิศถ้วยพระราชทาน ก และ ข ทั้งชายและหญิง ได้เริ่มการแข่งขันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2497 เรื่อยมา

2. จัดการแข่งขันชนะเลิศประเภทชิงถ้วยสมาคมบาสเกตบอลฯ เริ่มจัดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2502

3. จัดการแข่งขันชนะเลิศอุดมศึกษา เริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2506

4. จัดการแข่งขันเยาวชนชนะเลิศแห่งประเทศไทย เริ่มจัดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2506

ประเทศไทยได้ดำเนินการส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันบาสเกตบอลระหว่างประเทศหลายรายการ คือ

1. การเข้าร่วมการแข่งขันบาสเกตบอลเยาวชนชายและหญิง ชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย (Junior' Asian Basketball Championship) เริ่มการแข่งขันครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2518 และสมาคมฯได้ส่งทีมกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันมาโดยตลอด

2. การเข้าร่วมการแข่งขันบาสเกตบอลชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย (Asian Basketball Confederation Championships) ไทยได้เข้าร่วมการแข่งขันตั้งแต่การแข่งขันครั้งแรกในปี พ.ศ. 2503 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ จัดขึ้น 2 ปีต่อครั้ง โดยให้แต่ละประเทศในเอเชียหมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพจัดการแข่งขัน จนถึงปัจจุบัน

3. การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแหลมทอง และซีเกมส์ ตั้งแต่การแข่งขันกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 1 เรื่อยมา

4. การเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ในการเข้าร่วมการแข่งขันครั้งแรกของนักกีฬาสเกตบอลไทย เป็นการแข่งขันเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 2 ณ กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์

5. การเข้าร่วมการแข่งขันในโอลิมปิก สมาคมฯ ได้ส่งทีมบาสเกตบอลทีมชายเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งแรก ซึ่งตรงกับการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกครั้งที่ 16 ณ นครเมลเบิร์น

ประเทศออสเตรเลีย และได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันอีกในครั้งที่ 17,18 หลังจากนั้น ก็ไม่ได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันอีกเลย

ทักษะกีฬาบาสเกตบอล

การเล่นบาสเกตบอล ทักษะเฉพาะตัวมีความจำเป็นและสำคัญมาก ดังนั้น ผู้เล่นจึงต้องฝึกทักษะพื้นฐานต่างๆ ให้ถูกต้องจนเกิดความชำนาญเสียก่อน (อุทัย, 2544: 7-12)

การยืนเตรียมพร้อม

การยืนเตรียมพร้อมหรือการทรงตัวที่ดี ถือว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญที่ผู้เล่นใหม่ต้องปฏิบัติให้ถูกต้อง ถ้าผู้เล่นยืนเตรียมพร้อมได้ดี ก็จะสามารถเคลื่อนที่ไปในทิศทางต่างๆ ได้อย่างคล่องแคล่วว่องไวและรวดเร็ว ทั้งนี้ การยืนเตรียมพร้อมโดยทั่วไป มีหลักปฏิบัติดังนี้

1. ยืนให้เท้าทั้งสองขนานกันหรือให้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้าเล็กน้อย โดยให้เท้าทั้งสองห่างประมาณ 1 ช่วงไหล่ และปลายเท้าทั้งสองชี้ตรง
2. งอเข่า โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ยกสันเท้าขึ้นพอสมควร โดยให้น้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสองข้าง
3. ยกแขนทั้งสองไปข้างหน้า งอข้อศอกเล็กน้อย และกางนิ้วมือออกไปคล้ายรูปถ้วย
4. ศีรษะและคางตรง ตามองไปข้างหน้าหรือจุดหมายที่ต้องการ

การหยุดการเคลื่อนที่

ในขณะที่เล่นบาสเกตบอลนั้น ผู้เล่นแต่ละคนจะเคลื่อนที่ไปในทิศทางต่างๆ กัน และเมื่อเคลื่อนที่ไปแล้วก็ย่อมมีการหยุด การหยุดจึงเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องมาจากการเคลื่อนที่ การหยุดเคลื่อนที่มี 2 วิธี คือ

1. การหยุดโดยใช้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้า

การหยุดโดยใช้เท้าใดเท้าหนึ่งอยู่ข้างหน้ามีวิธีปฏิบัติดังนี้

- 1.1 เอนน้ำหนักตัวลงไปสู่ทิศทางที่วิ่งมา
- 1.2 ใช้เท้าใดเท้าหนึ่งยันสกัดทางด้านที่จะวิ่งไป เช่น ใช้เท้าซ้ายอยู่ข้างหน้า เป็นต้น
- 1.3 ย่อเข่าพร้อมกดสะโพกให้ต่ำลง โดยเข่าของเท้าที่อยู่ข้างหลังจะย่อมากกว่าเข่าของเท้าที่อยู่ข้างหน้า
- 1.4 ลำตัวตั้งสูง ไม่ก้มหน้า ตามองตรงไปยังจุดหมาย เพื่อเตรียมที่จะเคลื่อนที่ขึ้นต่อไป
- 1.5 ไม่ควรกระโดดขึ้นก่อนหยุด เพราะจะเกิดแรงกระแทกมาก
- 1.6 ควรย่อแขนและกางข้อศอกออกเล็กน้อยเพื่อช่วยในการทรงตัว หลังจากการหยุดแล้ว

2. การหยุดโดยใช้เท้าคู่พร้อมกัน

การหยุดแบบนี้มักใช้กับการหยุดขณะเลี้ยงลูกบอล รับลูกบอล กระโดดแย่งลูกบอล วิ่งมาด้วยมือเปล่า หรือเพื่อต้องการใช้เท้าใดเท้าหนึ่งเป็นหลักสำหรับที่จะเคลื่อนไหวก่อนต่อไปซึ่งหลักการหยุดโดยใช้เท้าคู่พร้อมกัน มีวิธีการปฏิบัติดังนี้

- 2.1 ผู้เล่นที่ถนัดเท้าขวาให้ใช้เท้าขวากระโดดขึ้นเพื่อหาจังหวะหยุด แล้วลงสู่พื้นด้วยสองเท้าพร้อมกัน โดยให้เท้าทั้งสองข้างห่างกันประมาณ 1 ช่วงไหล่ เพราะถ้าหากลักษณะของเท้าไขว้กันหรือวางเท้าชิดกัน จะทำให้การทรงตัวไม่ดี และอาจล้มล้มเลยไปข้างหน้าก็ได้ จึงควรให้ปลายเท้าอยู่ในระดับเดียวกัน ย่อเข่าทั้งสองข้างลง และน้ำหนักตัวอยู่บนเท้าทั้งสอง
- 2.2 โน้มลำตัวไปข้างหน้าเล็กน้อย ศีรษะตั้งตรง ตามองไปยังจุดหมายที่ต้องการ
- 2.3 ย่อแขน กางข้อศอกออกเล็กน้อย เพื่อช่วยในการทรงตัว

2.4 ใช้เท้าใดเท้าหนึ่งเป็นหลัก ก่อนที่จะทำการหมุนตัวหรือต้องการเปลี่ยนทิศทาง

การจับลูกบอล

การจับลูกบอลกระทำได้ด้วยสองมือหรือมือเดียว เพื่อเตรียมที่จะส่งลูก เลี้ยงลูกหรือยิงประตู ทั้งนี้ การเล่นบาสเกตบอลนั้น ผู้เล่นจะจับลูกด้วยสองมือมากกว่าการจับลูกด้วยมือเดียว

หลักในการจับลูกบอลด้วยสองมือมีดังนี้

1. จับลูกบอลด้วยมือทั้งสองข้างโดยให้มือก่อนไปทางข้างหลังของลูกเล็กน้อย
2. ให้นิ้วหัวแม่มือทั้งสองห่างกัน โดยชี้เป็นรูปกากบาทและอยู่ด้านหลังของลูกบอลเพื่อใช้บังคับลูกในการส่งและยิงประตู นอกจากนี้ นิ้วทุกนิ้วต้องกางออกทางด้านข้างของลูกบอลพอประมาณ โดยใช้ปลายนิ้วบังคับลูก อย่าให้ลูกบอลถูกอุ้งมือ และจับลูกบอลให้อยู่ข้างหน้าระดับอก
3. ข้อศอกกางออกจากข้างลำตัวเล็กน้อย
4. เท้าต้องอยู่ในลักษณะเตรียมพร้อมที่เคลื่อนที่
5. ลำตัวและศีรษะตั้งตรง ตามองไปข้างหน้าหรือจุดหมายที่ต้องการ

สำหรับการจับลูกบอลด้วยมือเดียว ให้กางนิ้วมือออกตามธรรมชาติ อุ้งมือไม่ถูกลูกบอลแต่รับน้ำหนักของลูกที่ด้านหลังตรงส่วนล่างของลูก โดยหักข้อมือและหงายฝ่ามือขึ้น แล้วให้แขนท่อนล่างหันขึ้นโดยใช้นิ้วมือและข้อมือบังคับลูกบอล

การเคลื่อนที่เพื่อเล่นบาสเกตบอล

การเล่นบาสเกตบอลนั้นเป็นการเล่นที่เป็นไปอย่างรวดเร็วมาก โดยผู้เล่นบาสเกตบอลที่ดีต้องมีความสามารถเคลื่อนที่จากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้อย่างรวดเร็ว เพื่อรับลูก ส่งลูก เลี้ยงลูก

และยังประตู่ ซึ่งนอกจากจะมีความรวดเร็วคล่องแคล่วว่องไวแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนที่นั้น ก็มีการเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ข้างหลัง ข้างซ้าย และข้างขวา แต่ลักษณะท่าทางการเคลื่อนที่นั้นย่อมแตกต่างกันดังนี้

1. การวิ่งไปข้างหน้าและข้างหลัง

การวิ่งเป็นลักษณะการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วซึ่งใช้มากทั้งในการรับและการรุก ทั้งนี้ ก่อนที่ผู้เล่นจะวิ่งไป ต้องยืนอยู่ในท่ายืนเตรียมพร้อม ขณะที่เคลื่อนที่ให้ใช้ฝ่าเท้าด้านในของเท้าที่เป็นหลักในการวิ่ง ออกแรงยันพื้น โดยอาศัยแรงจากเอวพาเอาน้ำหนักตัวเคลื่อนที่ไป สองแขนต้องเหวี่ยงอย่างรวดเร็ว และการก้าวเท้า 3-4 ก้าวแรกจะก้าวสั้นๆ แต่รวดเร็ว รวมทั้งในขณะที่ยืนเท้าทั้งสองจะลอยอยู่กลางอากาศเสมอ

2. การวิ่งเปลี่ยนทิศทาง

การวิ่งเปลี่ยนทิศทางใช้ในการสกัดหนีจากการสกัดของฝ่ายตรงข้าม โดยการเปลี่ยนทิศทางการวิ่งและเพิ่มความเร็วจะใช้บ่อยครั้งไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงลูกหรือวิ่งมือเปล่า ซึ่งขณะจะเปลี่ยนทิศทางให้น้ำหนักตัวลงต่ำ และใช้ฝ่าเท้าด้านในของเท้าที่เป็นหลักในการออกแรงยันพื้น ส่วนอีกเท้าหนึ่งให้หันเข้าและปลายเท้าไปยังทิศทางที่ต้องการ โดยถ่ายน้ำหนักของร่างกายให้เปลี่ยนจากเท้าที่ยืนพื้นไปยังอีกเท้าหนึ่ง รวมทั้งขณะเดียวกันให้หมุนตัวและอาศัยแรงการหมุนช่วยในการเปลี่ยนทิศทางโดยเร็วและฉับพลัน

3. การสไลด์เท้า

การสไลด์เท้าใช้เมื่อฝ่ายรับสกัดทางบุกของฝ่ายรุกโดยการสไลด์มีทั้งการสไลด์ไปข้างหน้า ข้างหลัง และสไลด์ไปข้างซ้าย ข้างขวา ซึ่งมีวิธีการปฏิบัติดังนี้

3.1 การสไลด์ไปข้างซ้ายและข้างขวา เริ่มจากท่ายืนเตรียมพร้อม หากสไลด์ไปทางซ้ายให้ใช้ฝ่าเท้าด้านในของเท้าขวากออกแรงยันพื้น แล้วลากเท้าซ้ายย้ายไปทางซ้าย เมื่อเท้าซ้ายวางพื้นแล้วให้น้ำหนักตัวทั้งลงบนเท้าซ้าย แล้วลากเท้าขวาย้ายตามเท้าซ้ายมายืนอยู่ในท่าเดิม นอกจากนี้ถ้าต้องการสไลด์ไปทางข้างขวา ให้ใช้เท้าและวิธีการเคลื่อนที่ตรงกันข้ามกับการสไลด์ไปทางข้างซ้าย

3.2 การสไลด์ไปข้างหน้าและข้างหลัง เริ่มจากทำยืนเตรียมพร้อม เมื่อสไลด์ไปข้างหน้าให้ใช้เท้าใดเท้าหนึ่งสับเท้าไปข้างหน้า โดยใช้ฝ่าเท้าข้างหลังออกแรงยันพื้น และย้ายน้ำหนักตัวไปข้างหน้าแล้วใช้เท้าหลังย้ายตามเท้าหน้าขึ้นมา ถ้าสไลด์ไปข้างหลัง ให้ย้ายเท้าหลังนำไปก่อนแล้วใช้ฝ่าเท้าหน้าออกแรงยันพื้น พร้อมกับถอยหลังแล้วยืนในท่าเตรียมพร้อมตามเดิม

4. การก้าวเท้า

การก้าวเท้ามักใช้กับการเจาะผ่านฝ่ายรับ ที่ทำการสกัดกั้นทางการเคลื่อนที่โดยผู้เล่น อาจมีการหลอกล่อทำท่าจะยิงประตูหรือเลี้ยงลูกหลอก เพื่อให้ฝ่ายตรงข้ามเสียหลักเสียก่อน แล้วจึงก้าวเท้าเลี้ยงลูกเจาะผ่านแนวป้องกัน รวมทั้งขณะก้าวเท้า ต้องระวัง อย่าก้าวเท้ายาวมากเกินไป เพราะจะทำให้เสียการทรงตัวได้

5. การไขว้เท้า

การไขว้เท้าใช้มากในกรณีที่ฝ่ายรุกเลี้ยงลูกบอลไปแล้วถูกฝ่ายรับสกัดกั้น ฝ่ายรุกจึงต้องพยายามเจาะผ่านฝ่ายรับให้ได้ โดยฝ่ายรับใช้เท้าข้างเดียวกับทิศทางการเจาะผ่านของฝ่ายรุกออกแรงยันพื้นและอาศัยแรงเหวี่ยงของเอว ซึ่งในขณะหมุนตัวก้าวถอยหลัง 1 ก้าว ให้เปลี่ยนตำแหน่งสกัดฝ่ายรุกที่เหมาะสม หรือทำการสไลด์ติดต่อกัน

6. การหมุนตัว

การหมุนตัว คือ การที่ผู้เล่นใช้เท้าข้างใดข้างหนึ่งเป็นหลัก และอีกเท้าหนึ่งก้าวหมุนไปรอบๆ ซึ่งการหมุนตัวนี้อาจใช้ในโอกาสที่เลี้ยงลูก ส่งลูก ยิงประตู หรือเลี้ยงลูก เพื่อหลีกเลี้ยง การสกัดของฝ่ายรับ ทั้งนี้ การหมุนตัวจะเริ่มจากทำยืนเตรียมพร้อม น้ำหนักตัวของร่างกายทิ้งลงที่เท้าข้างที่เป็นจุดหมุนยกส้นเท้าขึ้น โดยใช้เท้าหน้าเป็นก้าวที่หมุน และใช้แรงการหมุนจากร่างกายท่อนบน รวมทั้งแรงที่เท้ายันพื้นหลังจากการหมุนตัว โดยพยายามให้น้ำหนักของร่างกายทิ้งอยู่ระหว่างเท้าทั้งสอง นอกจากนี้ ขณะหมุนตัวหากครอบครองลูกบอลอยู่ด้วย ให้ใช้ร่างกายเป็นกำบังในการป้องกันลูก การหมุนตัวมีสองแบบ คือ หมุนหน้าและหมุนหลัง หากหมุนอ้อมปลายเท้าข้างที่เป็นจุดหมุน เรียกว่า หมุนหน้า หากหมุนอ้อมส้นเท้าข้างที่เป็นจุดหมุน เรียกว่า หมุนหลัง

การส่งลูกบอล

การส่งลูกบอลโดยทั่วไปมีหลายลักษณะ ดังนี้

1. การส่งลูกสองมือระดับอก

ในการเล่นบาสเกตบอลจะมีการส่งลูกสองมือระดับอกมากที่สุด จึงนับได้ว่าการส่งลูกแบบนี้เป็นหัวใจของการส่งลูก เพราะส่งได้รวดเร็วและแม่นยำทั้งในระยะใกล้และระยะห่างกัน

2. การส่งลูกกระดอน

การส่งลูกกระดอนใช้ส่งเมื่ออยู่ในเขตป้องกันอย่างหนาแน่น เพราะว่าฝ่ายป้องกันคอยแต่กระโดดจับลูกในอากาศ ซึ่งการส่งลูกกระดอนใช้ส่งในระยะสั้นๆ หรือเมื่อมีฝ่ายตรงข้ามซึ่งมีรูปร่างสูงใหญ่คอยสกัดกั้น การส่งอาจใช้มือเดียวหรือสองมือก็ได้

3. การส่งลูกสองมือเหนือศีรษะ

การส่งลูกแบบนี้จุดส่งลูกสูงจึงยากต่อการสกัดจากฝ่ายตรงข้าม โดยมากคนรูปร่างสูงจะใช้ลูกส่งข้ามศีรษะของผู้ป้องกันที่มีรูปร่างเตี้ยกว่า

4. การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่

การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่เหมาะสำหรับการส่งระยะไกลเพื่อเปิดเกมการรุกที่รวดเร็ว การส่งลูกนี้จุดส่งจึงสูงและแรงมาก แม้ว่ากำลังของการขว้างจะออกจากมือเพียงข้างเดียว แต่มืออีกข้างหนึ่งยังต้องช่วยประคองลูกบอลจนกว่าจะอยู่ในตำแหน่งที่พร้อมจะขว้างออกไป

5. การส่งลูกล่างสองมือ

การส่งลูกล่างด้วยสองมือ เรียกได้อีกชื่อหนึ่งว่า การส่งลูกในระดับเอว มักใช้ได้ผลดี ในโอกาสที่มีผู้ป้องกันรูปร่างสูงกว่า หรือใช้สำหรับผู้หมุนตัวส่งให้เพื่อร่วมทีมที่วิ่งถัดมา ซึ่งเป็น การส่งในระยะใกล้ๆ

6. การส่งลูกล่างมือเดียว

การส่งลูกแบบนี้ใช้เมื่อผู้รับอยู่ไกลและส่งได้แรงมาก แต่มีข้อเสียตรงที่ขาดความ แม่นยำบ้างในบางครั้ง ถ้าผู้ส่งข้อมือไม่แข็งแรงพอหรือร่างกายอยู่ในสภาพที่เหนื่อยมาก

7. การส่งลูกสองมือนับข้าง

การส่งลูกสองมือนับข้าง ใช้ในโอกาสที่ฝ่ายป้องกันคั่นกลางระหว่างผู้ส่งที่ต้องการ จะส่งลูกบอลไปให้เพื่อนผู้รับ โดยใช้ลำตัวช่วยบังการแย่งลูกบอลจากฝ่ายตรงข้ามด้วย การส่งลูก แบบนี้ใช้ในการส่งลูกบอลระยะใกล้และระยะกลาง ซึ่งอาจส่งได้ทั้งทางซ้ายและทางขวา

8. การส่งลูกมือเดี่ยวนับข้าง

การส่งลูกมือเดี่ยวนับข้าง เป็นวิธีการส่งลูกอีกแบบหนึ่งที่ใช้กันเสมอในการเล่น โดย อาจส่งลูกบอลได้ทั้งทางซ้ายและทางขวา และมักใช้ส่งในระยะใกล้หรือระยะห่างปานกลาง เพราะ ถ้าส่งในระยะไกลอาจจะไม่มีแรงส่งที่เพียงพอ สำหรับวิธีการส่งให้ปฏิบัติเหมือนกับการส่งลูกสอง มือนับข้าง ยกเว้นแต่เมื่อที่ส่งลูกต้องส่งด้วยมือเดียว และเมื่อส่งลูกบอลออกไปแล้ว แขนต้อง เหยียดตามทิศทางที่ส่งลูกบอลไป ซึ่งการส่งลูกแบบนี้อาจส่งให้ลูกบอลกระดอนจากพื้นก่อนไปถึง ผู้รับก็ได้

9. การส่งลูกไปด้านหลัง

การส่งลูกไปด้านหลัง ไม่ใช่วิธีการส่งลูกที่ดีเพราะขาดความแม่นยำ แต่ในการเล่นบางครั้งก็ต้องกระทำเมื่อไม่มีวิธีอื่น เนื่องจากลูกฝ่ายตรงข้ามป้องกันอย่างเหนียวแน่น การส่งลูกไปด้านหลังนี้ใช้ส่งในระยะใกล้ๆ ก่อนส่งจึงควรหลอกलोให้ฝ่ายป้องกันเสียการทรงตัวก่อน

10. การส่งลูกด้วยการปิดหรือเตะ

การส่งลูกแบบนี้ไม่ใช่วิธีการส่งที่ดีนัก เพราะไม่สามารถบังคับลูกให้เป็นไปตามทิศทางที่ต้องการได้อย่างแน่นอน แต่ก็ยังใช้ได้ดีในบางโอกาส เช่น การกระโดดแย่งลูกบอลที่ยังไม่ลงห่วงประตูแล้วกระดอนออกมา การกระโดดแย่งลูกที่ลอยมาสูงจากการส่งลูกในระยะไกล การเอื้อมมือขึ้นไปปิดลูกที่กำลังยิงประตู เป็นต้น

11. การส่งลูกตัวดี

การส่งลูกแบบตัวดีเป็นการส่งลูกบอลตัวดีข้ามศีรษะของผู้ส่งลูกไปด้วยมือข้างใดข้างหนึ่งซึ่งผู้รับมักจะอยู่ด้านข้างและตรงกันข้ามกับมือส่งลูกของผู้ส่ง การส่งลูกแบบนี้ใช้ได้หลายโอกาส เช่น การส่งลูกอยู่ติดเส้นหลังหรือมุมสนาม ทั้งนี้ผู้ส่งสามารถส่งลูกได้ทั้งขณะที่ยืน เดิน วิ่ง หรือ กระโดด การส่งลูกตัวดีมีสองแบบ คือ แบบตัวดีสั้นซึ่งผู้รับอยู่ใกล้ และแบบตัวดียาวซึ่งผู้รับอยู่ไกล

12. การส่งลูกแบบยื่นลูกบอลให้กัน

การส่งลูกแบบยื่นลูกบอลให้กันอาจทำได้ในขณะที่ผู้ส่งอยู่กับที่ และผู้รับเคลื่อนที่ไปรับหรือผู้รับอยู่กับที่และผู้ส่งเคลื่อนที่เข้าไปส่งให้ หรือทั้งผู้รับและผู้ส่งต่างเคลื่อนที่เข้าไปหากัน การส่งแบบนี้นิยมใช้เล่นเมื่อฝ่ายตรงข้ามจับตัวต่อตัว วิธีการส่งลูกแบบยื่นลูกบอลให้กันนี้ ผู้ส่งต้องยื่นลูกบอลให้ด้วยมือทั้งสองข้าง และลูกบอลจะอยู่ระดับสะโพกเพื่อให้ผู้รับลูกบอลสามารถจับลูกบอลได้สะดวก

การรับลูกบอล

ลักษณะการรับลูกบอลโดยทั่วๆ ไปมีดังนี้

1. การรับลูกสองมือระดับอก
2. การรับลูกสองมือต่ำกว่าระดับเอว
3. การรับลูกสองมือเหนือศีรษะ
4. การรับลูกกระดอนจากพื้น
5. การรับลูกมือเดียว

การยิงประตู

1. การยิงประตูสองมือระดับอก

วิธีนี้ตามปกติมักจะใช้ยิงจากระยะไกล เริ่มต้นจากทำการถือลูกบอลอยู่ระดับอก จับลูกสบายๆ แต่มั่นคงด้วยโคนนิ้วมือและหัวแม่มือทั้งสองข้าง อย่าให้สัมผัสฝ่ามือ ตาจับจ้องอยู่ที่ห่วงจนกว่าลูกบอลลอยไปถึงห่วงประตู แล้วเหวี่ยงลูกบอลลงล่างและเข้าหาตัวให้มีวิธีการเคลื่อนไหวเป็นเส้นรอบวงกลมเล็กๆ พร้อมกับงอเข่าทั้งสองข้าง อย่าขยับเท้าเพียงแต่ย่อสะโพกลงเล็กน้อยจะทำให้ลำตัวต่ำลง เหวี่ยงแขนต่อไปอีกโดยการดันลูกบอลให้พุ่งไปสู่ห่วงประตูในลักษณะวิถีโค้ง ใช้แรงจากแขนทั้งสองข้างและเข่าทั้งสองข้าง สันเท้ายกพื้นพื้นระหว่างที่ยิงประตู เคลื่อนไหวแขนต่อไปอีกด้วยการดัน(ไม่ใช่การโยน)ลูกบอลไปตามทิศทางของลูก เหยียดแขนส่งตามลูกบอลไปจนสุดฝ่ามือหันไปทางประตู น้าหนักตัวจะโล้มาข้างหน้า ดึงเท้าหลังก้าวมาข้างหน้าประมาณครึ่งก้าว เพื่อช่วยในการทรงตัวและปิดท้ายการยิงประตูด้วยท่าที่พร้อมจะตามไปเล่นลูกกระดอนจากกระดานหลัง ถ้าหากลูกไม่ลงห่วง

2. การยิงประตูมือเดียว

การใช้มือขวายิงประตูให้ใช้มือซ้ายรองรับลูกด้านล่างของลูกให้นิ้วมือกางออก อย่าให้อุ้งมือถูกลูกบอล วางมือขวาด้านหลังลูกเบาๆ ให้อยู่เหนือจุดศูนย์กลางของลูก ข้อศอกอย่าเกร็ง ลูกบอลอยู่ระดับคาง ตามองตรงไปยังห่วง เหนือลูกบอล วางเท้าขวาไว้หน้าน้าหนักตัวอยู่เท้าขวา เมื่อเริ่มจะทำการยิงประตูงอเข่าเล็กน้อย เหยียดเข่าพร้อมกับเปลี่ยนลูกบอลมาอยู่ที่มือขวา เริ่ม

ปล่อยลูกออกจากมือ เมื่อลูกปล่อยไปแล้วให้กระโดดตามลูกพร้อมกับเท้าทั้งสอง เขี่ยแขนขา นิ้วทุกนิ้วกางออกและปิดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้ลงล่าง เมื่อตกมาสู่พื้นให้อยู่ในท่าเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนไหวได้ต่อไป

3. การกระโดดยิงประตู

ใช้ทำเดียวกับการยิงประตูมือเดียว เพียงแต่ต้องกระโดดให้ตัวลอยไปในอากาศสูงๆ ขณะที่ตัวลอยนิ่งให้ปล่อยลูกทันที แขนเขี่ยคเดิมที่ ทำนี้จังหวะเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

4. การยิงประตูโทษสองมือน้อย

ลักษณะการยืน ยืนแยกเท้าทั้งสองห่างกันพอถนัด และปลายเท้าทั้งสองวางขนานกัน ห่างจากเส้นโทษไปทางด้านหลังประมาณ 1 นิ้ว หรือให้เท้าข้างที่ถนัดข้างใดก็ได้อยู่ด้านหน้าห่างจากเส้นโทษประมาณ 1 นิ้ว จับลูกสองมือให้ลูกบอลอยู่ต่ำกว่าเอว แล้วให้ลูกบอลอยู่กลางมือ เมื่อจะโยนโทษให้ย่อเข่าเล็กน้อย แขนดึงให้น้ำหนักอยู่บนฝ่าเท้าทั้งสอง ตามองที่ขอบห่วงพร้อมกับยึดลำตัวขึ้นตัวค้อมมือทั้งสองขึ้นช้าๆ เพื่อส่งลูกไปที่ห่วง

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ถ้าต้องการทราบว่า นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ จำเป็นต้องอาศัยการวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นกระบวนการที่มีความสำคัญ และมีบทบาทต่อการศึกษามากทั้งยังเป็นเครื่องบ่งชี้ว่า การเรียนการสอนประสบความสำเร็จหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และวิธีการที่จะทำให้ทราบว่า นักเรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษาหรือไม่นั้น ต้องอาศัยแบบทดสอบเป็นเครื่องมือในการทดสอบ มีนักการศึกษาและนักพลศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการวัดผล (measurement) การประเมินผล (evaluation) และแบบทดสอบ (test) ไว้ ดังนี้

การวัดผล (measurement)

อนันต์ (2525: 2) ได้กล่าวถึงการวัดผลไว้ว่า การวัดผล เป็นกระบวนการต่างๆ ที่จะมาซึ่งตัวเลข หรือสัญลักษณ์ที่เรากำหนดขึ้น เพื่อแทนค่าสิ่งของ หรือเหตุการณ์ที่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ที่เราต้องการอย่างมีระบบ

วิริยา (2529: 7-8) ได้กล่าวถึง การวัดผล ในอีกทัศนะหนึ่งว่าเป็นการเปรียบเทียบสิ่งที่ต้องการทราบกับเครื่องมือมาตรฐาน การวัดผลจึงเป็นวิธีตรวจ สิ่งที่ต้องการจะทราบ โดยอาศัยเครื่องมือวัดนั่นเอง ในการวัดผลนั้น จะต้องมีแบบทดสอบอยู่ด้วย เช่น ต้องการทราบว่า นักเรียนคนหนึ่งมีความรู้ทางพลศึกษามากน้อยเพียงใด ก็โดยให้นักเรียนทำข้อสอบจะทราบทันทีว่านักเรียนมีความรู้ทางพลศึกษามากน้อยเพียงใดโดยอาศัยตัวเลขจากการทดสอบนั้น การวัดผลอาจเป็นไปทั้งแบบปรนัย (objective) หรืออัตนัย (subjective) การวัดผลแบบปรนัย หมายถึง การวัดที่ประกอบด้วยบุคคลอย่างน้อย 2 คนขึ้นไปตรวจข้อสอบฉบับเดียวกัน และผลที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งเป็นที่นิยมมาก มีความแน่นอนและสามารถอธิบายถึงระดับความสามารถของบุคคลได้

ผานิต (2530: 5-6) กล่าวว่า “...การวัดผลเป็นกระบวนการในการกำหนดตัวเลขหรือสัญลักษณ์ ภายใต้งื่อนไขหรือกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อทดแทนจำนวนหรือปริมาณหรือคุณภาพของลักษณะหรือคุณสมบัติของวัตถุบุคคล เหตุการณ์ต่างๆ...”

วาสนา (2539: 331) ก็ได้กล่าวถึง การวัดผล ไว้ว่า เป็นกระบวนการในการหาปริมาณของการพัฒนา หรือปริมาณของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน ในการวัดจะต้องสร้างสภาพการณ์ (แบบทดสอบ) ให้ผู้ถูกวัดแสดงพฤติกรรมที่มีอยู่ออกมา

การประเมินผล (evaluation)

การเรียนการสอนไม่ว่าวิชาอะไร สิ่งที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ คือ การประเมินผลการเรียน ปัจจุบันนี้สถาบันทางการศึกษามีการประเมินผลการเรียนอย่างมีแบบแผน มีทั้งการประเมินผลระหว่างเรียนและสิ้นสุดการเรียน การประเมินผลระหว่างเรียนก็เพื่อทราบความก้าวหน้าหรือความล้มเหลวของผู้เรียนและการสอนของครู เพื่อช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอนเพื่อเป็นแรง

กระตุ้นให้ผู้เรียนใส่ใจในการเรียน หรือเพื่อช่วยในการจัดกลุ่มสอนซ่อมเสริม ส่วนการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการเรียน ก็เพื่อจะดูว่าการจัดการเรียนการสอนนั้น ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้หรือไม่ ดังที่ วิริยา (2529: 10) กล่าวว่า ครูควรใช้การประเมินผลทั้งสองแบบ เพื่อช่วยในการตัดสินใจ และเพื่อให้บรรลุการเรียนรู้ในสิ่งที่กำหนดไว้ คือ

1. การประเมินผลเป็นระยะ (formation evaluation) การประเมินผลแบบนี้ สามารถแยกหน่วยของการสอนออกเป็นหน่วยย่อยๆ และทำการประเมินผลหน่วยย่อยๆ นั้น การประเมินผลแบบนี้ให้ประโยชน์ในการประเมินระดับของความสัมฤทธิ์ในแต่ละด้าน กล่าวได้ว่าการประเมินผลแบบนี้ส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับสูง และเป็นปฏิกิริยาย้อนกลับที่สำคัญ ซึ่งช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้

2. การประเมินผลแบบสรุป (summative evaluation) เป็นการประเมินผลเมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนการสอนในแต่ละหน่วยการสอน การประเมินผลแบบสรุปยังให้ประโยชน์ ในการประเมินผลการเรียนที่ไม่สามารถกำหนดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมได้อย่างชัดเจน

เกณฑ์การประเมินผล วิชาพลศึกษา ที่นิยมใช้ มี 2 แบบ ดังนี้

1. การประเมินผลที่อ้างอิงจากเกณฑ์ (criterion referenced) การประเมินผลแบบนี้แสดงถึงระดับของทักษะผู้เรียนแต่ละคน โดยเอาข้อมูลที่ได้จากการวัดมาเปรียบกับเกณฑ์มาตรฐาน ที่กำหนดไว้แล้ว

2. การประเมินผลที่อ้างอิงจากกลุ่ม (norm referenced) การประเมินผลแบบนี้ พิจารณาจากกลุ่ม โดยเอาข้อมูลที่วัดได้มาเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนด้วยกัน

วาสนา (2539: 331) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลไว้ว่า เป็นการนำเอาผลหรือปริมาณที่ได้จากการวัดผลมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ หรือมาตรฐานอย่างอื่นที่มีลักษณะเดียวกัน การประเมินผล จึงเป็นการหาคุณภาพของผลที่ได้ มาจากการวัดผลด้วยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์ หรือมาตรฐานที่มีอยู่แล้ว หรือมาตรฐานที่กำหนดขึ้นมานั่นเอง

แบบทดสอบ (test)

แบบทดสอบ หมายถึง แบบ (form) หรือเครื่องมือ (tool) หรือกระบวนการสำหรับ วัดความสามารถ ความสัมพันธ์หรือความสนใจของบุคคลที่แสดงออกมา แบบทดสอบนี้ใช้วัดสิ่งที่เราไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งจะวัดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นแสดงผลหรือการกระทำออกมาก่อน (วิริยา, 2529:8) แบบทดสอบในการวัดผลการศึกษาหรือทางพลศึกษาแยกได้ 2 แบบ ดังนี้

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (teacher-made test) เป็นแบบทดสอบที่พบบ่อยโดยทั่วไป และเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตนเอง ซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

- 1.1 เหมาะกับหน่วยของการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาความยากง่ายไว้
- 1.2 การสร้าง วิธีการ เครื่องมือ การใช้ขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของครู อาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรนั้นเป็นเกณฑ์
- 1.3 แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้นๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ให้ตลอดทั้งปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
- 1.4 เป็นแบบทดสอบที่สร้างได้เร็ว ดังนั้นวิธีการอาจจะไม่ดีเท่าแบบทดสอบมาตรฐาน

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (standardized test) เป็นแบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนที่คงที่ โดยสามารถทำให้ใช้ข้อสอบนี้ทดสอบต่างสถานที่ ต่างเวลาได้ การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานนั้น มิใช่ของง่าย ต้องออกข้อสอบหลายๆ ข้อ และทำการทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนนคงที่แล้วยังต้องมีความเที่ยงตรง (validity) ความเชื่อถือได้ (reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (norm) (วิริยา, 2529: 8-9)

วาสนา (2539: 331) กล่าวว่า แบบทดสอบ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวัดผลและประเมินผล ใช้ทดสอบปริมาณหรือคุณภาพของผู้ถูกทดสอบเกี่ยวกับความแข็งแรง ความเร็ว ความสามารถในการกระโดด ความรู้ สถิติปัญญา และอื่นๆ

สุพิตร (2530: 273 – 276) ได้เสนอการสร้างแบบทดสอบ ดังนี้

1. ควรเลือกทักษะที่เป็นพื้นฐานของกีฬาที่ต้องการจะวัด และก่อนที่จะกำหนดเกณฑ์ในการวัดลงไป ควรจะต้องพิจารณาให้รอบคอบ มีการสังเกตพฤติกรรม และทดลองใช้ก่อน
2. แบบทดสอบทักษะที่สร้างขึ้นมานั้น ควรจะเป็นแบบทดสอบที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
3. แบบทดสอบนั้น ควรจะแบ่งแยกความสามารถของนักเรียนอย่างเห็นได้ชัดเจน
4. แบบทดสอบทักษะนั้น จะต้องมีการจำนวนครั้งที่ใช้ในการทดสอบอย่างเพียงพอ มิฉะนั้นผลที่ตามมาก็คือ ทำให้ค่าของความเชื่อถือได้ต่ำลง
5. แบบทดสอบทักษะนั้นควรใช้เวลาในการดำเนินการน้อย ไม่เสียเวลามากเกินไป และไม่ควรรื้ออุปกรณ์ต่างๆ มากเกินความจำเป็น โดยคำนึงถึงอุปกรณ์ที่มีอยู่แล้วในโรงเรียน
6. แบบทดสอบทักษะที่สร้างขึ้นมานั้น ไม่ควรประกอบด้วยหลายๆ ทักษะเกินไป เพราะนอกจากจะทำให้เด็กเกิดความสับสนแล้ว วิธีดำเนินการก็ขาดประสิทธิภาพไปด้วย
7. การทดสอบทักษะที่มีความต่อเนื่อง ครูหรือผู้ทำการทดสอบ ควรจะให้เด็กเรียนทำการทดสอบต่อเนื่องกันไปจนเสร็จ
8. พิจารณาการให้คะแนนอย่างง่าย และสื่อความหมายที่ชัดเจน และเข้าใจได้อย่างดี
9. แบบทดสอบทักษะทุกชนิดจะต้องมีคำแนะนำในการทดสอบไว้อย่างชัดเจน รวบรวมเอารายละเอียดของอุปกรณ์ เครื่องมือ วิธีการจัดตั้งเครื่องมือ ลำดับขั้นตอนของรายการในการทดสอบ ตลอดทั้งระยะเวลาในการทดสอบ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า เมื่อนำแบบทดสอบนั้นไปใช้กับนักเรียนทุกห้อง ก็จะมีวิธีการใช้ที่เหมือนกัน
10. เครื่องมือหรือแบบทดสอบที่จะนำมาใช้ จะมีค่าความแม่นยำตรงมากขึ้น หากผู้ทำการทดสอบ จะทดลองนำเอาแบบทดสอบนั้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่จัดได้ว่าเป็นตัวแทนของประชากร

โดยมีระดับอายุ เพศ ความสามารถที่จะต้องเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกันกับกลุ่มตัวอย่างที่จะทดสอบจริง

11. จะต้องหาระดับความเชื่อมั่น และระดับความแม่นยำของเครื่องมือ หรือแบบทดสอบนั้นๆเสียก่อนที่จะไปใช้

12. เครื่องมือ หรือแบบทดสอบบางชุด ซึ่งมีรายการของการทดสอบที่ต้องการวัดทักษะเหมือนหรือคล้ายคลึงกันมาก ก็อาจจะนำมาหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างรายการนั้นๆ หากมีค่าสหสัมพันธ์สูง เราอาจจะตัดรายการใดรายการหนึ่งออกไป โดยเลือกเพียงรายการเดียวที่มีค่าสหสัมพันธ์สูง และใช้รายการที่เป็นทักษะอื่นแทน

ผาณิต (2530: 50) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของแบบทดสอบกีฬาที่ดีไว้ว่า

1. เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถที่สำคัญ
2. เป็นแบบทดสอบที่วัดสถานการณ์คล้ายการเล่นจริง
3. เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถของบุคคลหนึ่งโดยเฉพาะ
4. เป็นแบบทดสอบที่เน้นท่าทาง
5. เป็นแบบทดสอบที่มีวิธีการให้คะแนนที่แม่นยำ
6. เป็นแบบทดสอบที่กำหนดจำนวนครั้งในการทดสอบอย่างเพียงพอ
7. เป็นแบบทดสอบที่น่าสนใจและมีความหมาย
8. เป็นแบบทดสอบที่มีความยากเหมาะสม
9. เป็นแบบทดสอบที่สามารถนำคะแนนมาตัดสินโดยใช้ค่าสถิติ
10. เป็นแบบทดสอบที่มีค่าเฉลี่ยสำหรับการแปลผลการกระทำ

Strand and Wilson (1993:15-6) ได้แบ่งชนิดของแบบทดสอบกีฬาออกเป็น 6 ชนิด

1. แบบทดสอบเวลา (time test) เป็นการใช้เวลาในการวัดผล (product) จากการปฏิบัติ
2. แบบทดสอบระยะทาง (distance test) เหมาะสำหรับการวัดระยะทางจากการปฏิบัติ
3. แบบทดสอบความแม่นยำ (accuracy test) เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ใช้กันมากที่สุดในการวัดทักษะ นิยมใช้เป้า (target) เป็นเครื่องมือในการวัด

4. แบบทดสอบวัดพลังหรืออัตราความเร็ว (power or velocity test) เหมาะสำหรับการวัดทักษะที่เกี่ยวข้องกับวัตถุที่มีการเคลื่อนที่ในอากาศ คะแนนของความเร็ว จะสะท้อนถึงจำนวนแรงที่ใช้ และวัดความแม่นยำด้วย

5. แบบทดสอบการเคลื่อนไหวของร่างกาย (movement tests) เป็นการวัดจำนวนครั้งที่ได้จากการปฏิบัติ

6. แบบทดสอบรูปแบบการปฏิบัติ (form test) มักจะใช้การวัดที่มีแบบตรวจสอบรายการ (checklist) และแบบประเมินค่า (rating scale) เพื่อใช้ในการประเมินรูปแบบการปฏิบัติ

ส่วน Morrow et al. (1995: 286) ได้แบ่งแบบทดสอบทักษะกีฬา ออกเป็น 4 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. แบบทดสอบความแม่นยำ (accuracy-based skill tests)
2. แบบทดสอบวัดการปฏิบัติซ้ำๆ (repeative-based skill test)
3. แบบทดสอบการเคลื่อนไหวของร่างกายทั้งหมด (total body movement tests)
4. แบบทดสอบวัดระยะ หรือพลังในการปฏิบัติ (distance or power performance test)

เกณฑ์ในการเลือกแบบทดสอบ

การที่ครูผู้สอน จะนำแบบทดสอบมาใช้ในการวัดและประเมินผลวิชานี้ จำเป็นต้องใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือ การเลือกเครื่องมือในการทดสอบ จะต้องเป็นเครื่องมือมาตรฐานดังนี้

วิริยา (2529: 25-26) ได้กล่าว ควรมีเกณฑ์การเลือกแบบทดสอบ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (validity) หมายถึง ความถูกต้อง ที่ข้อสอบวัดได้ตรงตามเป้าหมายที่ต้องการจะวัด
2. ความเชื่อถือได้ (reliability) หมายถึง แบบทดสอบนั้น หรือข้อสอบนั้น เมื่อสอบไปแล้วผู้ตรวจสามารถให้คะแนนได้คงที่และแน่นอน และแม้ว่าจะใช้แบบทดสอบชุดเดิมนี้ ทำการทดสอบกับผู้เรียนกลุ่มเดิมอีก ผู้เรียนก็จะตอบหรือทำได้เหมือนเดิม

3. ความเป็นปรนัย (objectivity) ความเป็นปรนัยของข้อสอบ หมายถึง แบบทดสอบนั้น มีความคงที่ในการให้คะแนน ในการตรวจคะแนนนั้น ไม่ว่าจะตรวจเมื่อใด หรือใครเป็นผู้ตรวจ คำตอบก็ตาม คะแนนของคำตอบนั้น จะคงเดิมอยู่เสมอ

4. เกณฑ์ปกติ (norms) หมายถึง มาตรฐานที่กำหนดไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งของ ประชากรกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครูสามารถนำผลจากการทดสอบไปเปรียบเทียบกับประชากรใน ลักษณะเดียวกันได้

ขอบข่ายการวัดผลทางการศึกษา

จรินทร์ (2519: 7-8) ได้กล่าวว่า เมื่อทราบความมุ่งหมายของหลักสูตร และความมุ่งหมายของการสอนในระดับชั้นเรียนแล้ว ก็มาพิจารณาว่าจะวัดอะไร เพื่อให้ตรงกับเนื้อหา หรือความมุ่งหมายระดับนั้นๆ ซึ่งอาจแตกต่างกันไปบ้าง ก็ควรสอดคล้องกับความมุ่งหมายของการสอน ซึ่งอาจจะวัดในสิ่งต่อไปนี้

1. วัดความเข้าใจ (knowledge test) ได้แก่ การวัดความรู้ ความเข้าใจในด้านวิธีการเล่น แบบการเล่น กฎ กติกา ประวัติความเป็นมา ตลอดจนเรื่องอุปกรณ์การเล่น เป็นต้น
2. วัดทักษะกีฬา (sport skill test) ได้แก่ การวัดทักษะการเคลื่อนไหวทางกีฬาอาจเป็น ทักษะเบื้องต้น (basic skill) ของกีฬาแต่ละประเภท และทักษะการเล่นเป็นชุด (team play skill) หรือทักษะความชำนาญในกิจกรรมต่างๆ
3. วัดสมรรถภาพทางร่างกาย (physical fitness test) ได้แก่ การวัดองค์ประกอบต่างๆ ของสมรรถภาพทางร่างกาย เช่น ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความเร็ว ความว่องไว ความอ่อนตัว และความอดทน เป็นต้น
4. วัดการทำงานของหัวใจและหลอดเลือด (cardiovascular test) ได้แก่ การทำงานของหัวใจ การหายใจ และอัตราการเต้นของหัวใจ

5. วัดเจตคติ หรือทัศนคติ (attitude test) ได้แก่ การวัดในเรื่องต่างๆที่แสดงออกในทางที่ดี เป็นผลจากการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา และการกีฬา เช่น ความสนใจ เวลามาเรียน แต่งกายอย่างเหมาะสมในการเล่นกีฬา ความระมัดระวังเอาใจใส่ในการป้องกันอุบัติเหตุทางกีฬา

6. ลักษณะความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา หรือคุณธรรมทางจิตใจ (sportsmanship) การสอนสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะเป็นการสร้างคุณธรรมให้แก่เยาวชน เพื่อจะให้พลเมืองของชาติประชาธิปไตย วิธีการวัดและประเมินผลพลศึกษา

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2519 :9-11) ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลและประเมินผล พลศึกษา ดังนี้

1. วัดโดยการปฏิบัติ (performance test) การวัดวิธีนี้ต้องให้ได้รับการทดสอบปฏิบัติในกิจกรรมที่ผู้ทดสอบต้องการทราบ เพื่อจะได้ดูความสามารถและความสัมพันธ์ผลทางการเรียนการสอน

2. วัดโดยใช้ข้อเขียน (written test) การทดสอบข้อเขียนมีจุดประสงค์ เพื่อทดสอบความรู้

3. วัดโดยใช้เครื่องมือในการวัด ได้แก่ การทดสอบสมรรถภาพทางกาย (physical fitness test) เช่น วัดความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อ วัดความอดทนของกล้ามเนื้อ

4. โดยการสอบปากเปล่า (oral test) วิธีนี้ใช้ในการวัดความรู้ ความเข้าใจ ทัศนคติ

5. วัดโดยการสังเกต (observation) การวัดโดยการสังเกตนี้ จะขาดความแน่นอนไปบ้าง แต่ก็ยังเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่ง ครูอาจจะสังเกตการเรียนปกติ การฝึกหัดลำพังในเวลาว่าง ครูสามารถสังเกตในสิ่งต่อไปนี้คือ ความสนใจ ความสามารถ ทักษะในการเล่น การประสานงาน การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การควบคุมอารมณ์ ความมานะพยายาม ความอดทน ความมีน้ำใจ นักกีฬา ความรับผิดชอบ ทัศนคติ ความเป็นผู้นำและผู้ตาม การสังเกต ต้องมีหลักเกณฑ์ในการวัด เพื่อความแน่นอน แม่นยำ และความยุติธรรม

การให้คะแนนในวิชาพลศึกษา

วิริยา (2529: 30-31) กล่าวว่า การให้คะแนนวิชาพลศึกษานั้น มีความจำเป็นและมีประโยชน์ต่อนักเรียน ผู้ปกครอง ครู และผู้บริหารโรงเรียน ดังนี้

...คะแนนเป็นเครื่องชี้วัดว่านักเรียนอยู่ในตำแหน่งใดของกลุ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ที่วางไว้ นอกจากนี้ ยังเป็นสิ่งกระตุ้นให้นักเรียนมีความพยายามมากขึ้น และมีอิทธิพลในด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอีกด้วย...

...ครู จะมีความเข้าใจเกี่ยวกับนักเรียนแต่ละคนได้มากขึ้น สามารถประเมินผลด้านการจัดโครงการพลศึกษา และประสิทธิภาพในการสอนและสามารถนำข้อมูลไปใช้ในการแบ่งกลุ่มนักเรียน...

วริยา (2529: 32) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบที่นำมาตัดสินคะแนนวิชาพลศึกษาไว้ดังนี้

1. Psychomotor Domain เป็นการพัฒนาด้านการเคลื่อนไหว การทำงานของกล้ามเนื้อ ทักษะในการใช้มือ ครูควรทดสอบเกี่ยวกับความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนทักษะของกิจกรรมประเภทต่างๆ สมรรถภาพทางกาย ความสามารถในการเคลื่อนไหวและความสามารถในการเล่น
2. Cognitive Domain เป็นการพัฒนาทางด้านสติปัญญา การระลึกได้ (recall) การจำได้หรือการรู้จัก (recognition) การวัดด้านนี้ ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับกลไก และหลักของการเคลื่อนไหว กฎ กติกา ความปลอดภัย การเสริมสร้างสมรรถภาพ ตลอดจนประวัติของกิจกรรมประเภทต่างๆ
3. Affective Domain เป็นการประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรมทางสังคม ซึ่งประกอบไปด้วย ความสนใจ ความซาบซึ้ง ความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา ความร่วมมือ ความสามารถในการปรับตัว การเป็นผู้นำและผู้ตาม เป็นต้น

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬา

การวัดผลและประเมินผลกิจกรรมพลศึกษานั้นมีหลายวิธี แต่ละวิธีมีความเหมาะสมกับสภาพการณ์และข้อมูลที่จะได้แตกต่างกัน ซึ่งครูพลศึกษาจะต้องเลือกวิธีการวัดผลที่เหมาะสม แต่อย่างไรก็ตาม ไม่มีการวัดผลแบบใดสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะมีตัวแปรที่สำคัญมากมายทางพลศึกษา ที่ไม่สามารถนำมาวัดได้อย่างตรงตามจุดมุ่งหมาย และไม่มีความแน่นอนในการวัด (Barrow and McGee, 1979: 535) ซึ่งบางกิจกรรมต้องใช้แบบทดสอบและการสังเกต ซึ่ง ผาณิต (2530: 17) ได้ให้

ความหมายของการสังเกตไว้ว่า การสังเกต เป็นเครื่องมือที่ใช้กันกว้างขวางมานาน ในการประเมินผลการสังเกตทางพลศึกษา หมายถึง การกระทำโดยการเฝ้าดูพฤติกรรม การกระทำหรือสถานการณ์ของนักเรียน สำหรับจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจง จะทำได้เมื่อผู้สังเกตได้รับการฝึกหัดแล้ว ครูจะต้องไม่ฝึกเพียงสังเกต แต่ต้องฝึกการรายงานผล และการแปลความหมายอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ ภาวิณี (2533: 37) ได้ให้ความหมายของการสังเกตไว้ว่าเป็นวิธีการที่ผู้ประเมินจะเก็บข้อมูลจากการสังเกตพฤติกรรมโดยตรง ในสถานการณ์ที่เป็นธรรมชาติ เหมาะสำหรับวัดพฤติกรรมที่เน้นการดำเนินงาน ขั้นตอนการแก้ปัญหาเชิงปฏิบัติ และการแสดงออกซึ่งลักษณะนิสัยและสุขนิสัย เช่น ความมีน้ำใจ โอบอ้อมอารี ความมีสัมมาคารวะ การรักษาความสะอาดสาธารณสุขสถาน เป็นต้น ผลการสังเกตจะสามารถทำให้ความหมายที่ใกล้เคียงกับสภาพที่แท้จริงนั้น จะต้องได้จากการวางแผนที่รัดกุม อาจทำรายการสังเกต (observation list) การสังเกตจะให้ข้อมูลที่น่าเชื่อถือ เมื่อมีการสังเกตอย่างสม่ำเสมอ รู้เทคนิคการสังเกตอย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับบุญธรรม (2535: 131) ที่กล่าวไว้ว่า

...วิธีที่ช่วยในการวัดการปฏิบัติ คือ การสังเกต โดยมีเครื่องมือช่วยการสังเกตที่เป็นมาตรฐาน เช่น กล้องถ่ายภาพยนตร์ กล้องวิดีโอ กล้องถ่ายรูป เทปบันทึกเสียง นาฬิกา เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีเครื่องมือช่วยสังเกตที่สามารถสร้างขึ้นเองได้ ที่สำคัญได้แก่ แบบสำรวจรายการ (checklist) แบบบัตรคะแนน (score cards) แบบเทียบตัวอย่าง (the specimen) และ แบบประเมินค่า (rating scale)...

จากการศึกษาพบว่า แบบประเมินค่า (rating scale) เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง ทั้งนี้ เพราะแบบประเมินค่าเป็นกระบวนการสังเกตโดยนำมาจัดลำดับประเมินความสามารถ ลักษณะหรือองค์ประกอบต่างๆ มักใช้เป็นเครื่องมือในการสังเกต แบบประเมินค่าเป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลา เมื่อเปรียบเทียบกับเทคนิคอื่นๆ แบบประเมินค่าส่วนมาก ใช้วัดเจตคติ ความชอบ ความมีน้ำใจ นักกีฬา ความสามารถในการเล่น (Barrow and McGee, 1979: 535-536)

Marrow et al. (1995: 286) ได้กล่าวถึงแบบประเมินค่าว่า เป็นทางเลือกใหม่ของครูพลศึกษา หรือผู้สนใจการปฏิบัติทักษะในเชิงวิเคราะห์ (human performance analysis) ซึ่งสามารถที่จะพัฒนาทักษะส่วนบุคคลได้ ซึ่งเรียกว่าเป็นทักษะมุ่งกระบวนการ (process oriented) โดยทักษะมุ่งกระบวนการนี้ เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำไปใช้ในกาประเมินรูปแบบของทักษะได้ โดยผู้ปฏิบัติ (performers) จะถูกประเมินตั้งแต่ขั้นเริ่มแรก ขั้นปฏิบัติ และขั้นต่อไป..

วิริยา (2529: 328) ได้กล่าวถึง การสร้างเกณฑ์การประเมินค่า ไว้ว่า

1. วัตถุประสงค์ของการประเมินค่า เพื่อประเมิน หรือแบ่งกลุ่มความสามารถของนักเรียน
2. กำหนดองค์ประกอบพื้นฐานที่ต้องการประเมินผล โดยกำหนดรายละเอียดของทักษะที่ต้องการ
3. เลือกระดับของความสามารถ ระดับในการประเมินค่า ควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน

นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการ นักศึกษาพลศึกษาหลายท่าน เช่น Barrow and McGee สมศักดิ์สินธุระเวชญ์ ได้ให้หลักวิธีการสร้างแบบประเมินค่า พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. กำหนดวัตถุประสงค์ ต้องทราบวัตถุประสงค์ก่อนนำไปใช้ว่าจะใช้กับสถานการณ์ใด
2. คุณลักษณะและส่วนประกอบของกิจกรรมที่ประเมินด้านคุณภาพนั้น จะต้องเป็นองค์ประกอบของกิจกรรมนั้นๆ ต้องสามารถจำแนกลักษณะให้ชัดเจน สามารถอธิบายเฉพาะเจาะจงถึงกิจกรรมหรือพฤติกรรมนั้นๆ (Barrow and McGee, 1979: 538) และ สมศักดิ์ (2530: 113) กล่าวถึงจุดประสงค์ของการวัดเชิงพฤติกรรม ต้องเป็นปฏิบัติการ (operational definition)
3. การเลือกเพื่อแบ่งระดับคะแนนให้เป็นแบบประเมินค่า (rating scale) ควรแบ่งระดับโดยดู จากความแตกต่างของความสามารถ หรือคุณลักษณะเพื่อเป็นขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ
4. การกำหนดค่าน้ำหนักของตัวแปร ในการกำหนดค่าน้ำหนักของตัวแปรนั้น สมศักดิ์ (2530: 114) กล่าวไว้ว่า ตัวแปรที่เลือกมาประเมินค่า ต้องมีน้ำหนักต่อความสำเร็จ ในการเล่นเกม
5. การเตรียมใบบันทึก ในการเตรียมใบบันทึก ควรเตรียมก่อนที่จะทดสอบ แบบของใบบันทึกมีหลายแบบที่สามารถเลือกได้ เป็นแบบฟอร์มที่เป็นมาตรฐาน และแบบที่ครูสร้างเอง เพื่อเหมาะกับท้องถิ่น หรือเพื่อเป้าหมายเฉพาะอย่าง

6. ทดลองใช้และปรับปรุงแบบประเมินค่า ก่อนที่จะนำแบบประเมินค่าไปใช้จริงในฐานะที่เป็นเครื่องมือประเมินผล

นอกจากนี้ ยังมี Morrow et al. (1995: 289-290) ได้กล่าวถึงความผิดพลาด หรือความคลาดเคลื่อนที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้แบบประเมินค่าไว้ ดังนี้

1. ความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากตัวผู้ประเมิน ซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ ผู้ประเมินมีทัศนคติทางด้านบวกหรือด้านลบกับผู้ถูกประเมิน ผู้ประเมินใช้ความรู้สึกของตนเอง ในการประเมินความสามารถของผู้ถูกประเมิน โดยมีได้จากความสามารถที่แท้จริง

2. ความผิดพลาดไปจากมาตรฐาน (standard error) เป็นลักษณะที่ผู้ประเมินให้คะแนนที่ผิดแผกไปจากผู้ประเมินคนอื่นๆ จึงแสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของมาตรฐานในการให้คะแนน

3. ความผิดพลาดที่มีแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง (central-tendency error) เป็นลักษณะที่ผู้ประเมินมีอาการลังเลที่จะให้คะแนนสูงสุดหรือต่ำสุด

แบบประเมินค่าปรับปรุงที่ใช้ในวิชาพลศึกษา โดยทั่วไปมี 5 ลำดับชั้น บางทีมีถึง 7 หรือ 10 ลำดับชั้น

ระดับการประเมินค่าสำหรับนักเรียนโดยทั่วไปใช้ 5 ระดับ โดยกำหนดเปอร์เซ็นต์ของคุณภาพนักเรียน เกณฑ์ด้านคุณภาพ 5 ระดับชั้น ทำให้ผู้ประเมินเห็นภาพ หรือรูปแบบความสามารถต่างๆ ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในลักษณะคุณภาพนักเรียนดีที่สุด จะอยู่ในตำแหน่งสูงสุดและนักเรียนที่เรียนอ่อนที่สุด จะอยู่ในตำแหน่งต่ำสุด ตำแหน่งเฉลี่ยอยู่กลางๆ และเลือกนักเรียนเพิ่มอีก 2 ลำดับ คือ ตำแหน่งระหว่างคนที่ต่ำที่สุด กับคนที่ได้คะแนนตรงกลาง และอีกตำแหน่งคือ ตำแหน่งระหว่างค่าเฉลี่ยกับค่าที่สูงที่สุด เมื่อเลือกใช้ 5 ระดับ ส่วนมากจะจัด ดีเยี่ยม ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก ถึงแม้จะสร้างเครื่องมือที่เป็นแบบประเมินค่าที่มีความเที่ยงตรง ความเชื่อมั่นและมีความเป็นปรนัยดีแล้ว แต่ถ้าผู้ประเมินค่ามีความคลาดเคลื่อนเข้ามาปะปนการตัดสินใจ ก็ย่อมได้คะแนนที่ไม่มีความเที่ยงตรง เพื่อให้การประเมินค่ามีความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่นสูงขึ้น นักวิชาการพลศึกษาได้เสนอวิธีการประเมินค่า ดังนี้

1. ผู้ประเมิน (rater) ต้องเข้าใจธรรมชาติ และลักษณะของตัวแปรที่วัดอย่างแจ่มแจ้ง และรู้ว่าระดับที่ได้รับความสำเร็จสูงหรือต่ำของตัวแปร แสดงออกด้วยพฤติกรรมใด
2. ผู้ประเมินค่าต้องเข้าใจความคลาดเคลื่อนแบบต่างๆ ในการประเมินค่าอย่างแจ่มแจ้ง ผู้ประเมินต้องนึก และระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา ขณะที่ประเมินโดยใช้แบบประเมินค่า
3. ผู้ประเมินต้องมีเวลามากเพียงพอในการสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้ารับการประเมิน และต้องมีเวลาพอสำหรับการประเมินของแต่ละบุคคลแล้ว ทำการบันทึกผลทันที
4. ความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน ความสมบูรณ์ในการประเมินด้านคุณภาพของผู้ประเมินหลายๆคนย่อมมีความเป็นปรนัยมากขึ้น
5. วิธีในการประเมินค่า จะมีความเที่ยงตรง จะต้องมีรายละเอียดที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด
6. จำนวนวัน เวลาในการประเมิน เพื่อหาความเชื่อถือได้ และความเที่ยงตรง การประเมินเพื่อหาความเชื่อถือได้หลายๆทักษะ ควรให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาอันสั้น
7. ผู้ประเมินจะต้องระมัดระวังลักษณะเฉพาะตัวบางอย่างของการประเมินค่า
8. การเตรียมตัวนักเรียน การทดสอบตามจุดประสงค์ของนักเรียน ควรจะรู้ว่าอะไรเป็นความคาดหวังของพวกเขา
9. ครูและการสร้างแบบประเมินค่า ครูควรสร้างแบบประเมินค่าด้วยตนเอง เพราะจุดประสงค์ของการเรียน ลักษณะท่าทางที่ครูสอนเป็นแบบอย่างแก่นักเรียน
10. แปลผลการประเมินให้นักเรียนทราบ หลังจากทำการประเมินนักเรียน และทราบผลของมาตรฐานที่ตั้งขึ้น

ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล

การวัดและประเมินผลกิจกรรมพลศึกษามีหลายวิธีแต่ละวิธีขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่ต้องการหรือความเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่แตกต่างกัน ครูผู้สอนจะต้องเลือกวิธีการวัดและประเมินผลที่เหมาะสม เป็นที่น่าสังเกตว่า การวัดและประเมินผลกิจกรรมพลศึกษาส่วนใหญ่จะวัดทางด้านปริมาณมากกว่าทางด้านคุณภาพ วิธีการวัดทางด้านปริมาณ โดยการใช้แบบทดสอบที่เป็นระบบการให้คะแนน ผู้ให้คะแนนจะไม่มีอิทธิพลต่อการให้คะแนน แต่ถ้าเป็นการวัดทางด้านคุณภาพ ครูผู้สอนเป็นผู้ตัดสินความเป็นปรนัยของการกระทำ แล้วกำหนดคะแนน ดังนั้นผู้ให้คะแนนอาจจะมีอิทธิพลต่อการให้คะแนน

จากการศึกษาพบว่า แบบประเมินค่าทักษะกีฬา จะช่วยให้การวัดและประเมินผลด้านคุณภาพ ให้มีความเป็นปรนัยมากยิ่งขึ้น มีประโยชน์สำหรับการประเมินกิจกรรมพลศึกษาที่ไม่สามารถวัดได้ทางด้านปริมาณ เป็นเทคนิคที่ประหยัดเวลา เมื่อเปรียบเทียบกับเทคนิคอื่นๆ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะแนวทางการสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล ดังนี้

1. กำหนดวัตถุประสงค์ที่จะใช้ในการประเมินผล ด้านคุณภาพทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาบาสเกตบอลและเพื่อทราบพัฒนาการของนักเรียน

2. กำหนดทักษะที่ต้องการวัดและประเมินผล โดยพิจารณาจากทักษะที่ใช้ในการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้แก่

- 2.1 การส่ง-รับลูกบอลสองมือระดับอก
- 2.2 การส่ง-รับลูกบอลแบบมือเดียวเหนือไหล่
- 2.3 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลต่ำ
- 2.4 การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลสูง
- 2.5 การยิงประตูแบบมือเดียวเหนือศีรษะ
- 2.6 การยิงประตูแบบ lay - up

3. กำหนดระดับคะแนนในการประเมินให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนโดยแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ 0-3

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ 3 ขั้นตอน ได้ 3 คะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ 2 ขั้นตอน ได้ 2 คะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ 1 ขั้นตอน ได้ 1 คะแนน

นักเรียนปฏิบัติไม่ได้ในทักษะใด ทักษะในขั้นต่อนั้นได้ 0 คะแนน

4. กำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติของแต่ละทักษะ จะได้ทักษะย่อยหรือพฤติกรรมสามารถวัดได้ ดังนี้

4.1 ลักษณะท่าเตรียม

4.2 ลักษณะท่าทางขณะปฏิบัติทักษะ

4.3 ลักษณะท่าทางหลังการปฏิบัติทักษะ

5. กำหนดคุณลักษณะ (ทักษะย่อย) และกำหนดรายละเอียดของทักษะย่อยที่จะใช้วัดในแต่ละขั้นตอนของการปฏิบัติทักษะ

การสร้างเกณฑ์ปกติ

แบบทดสอบแต่ละประเภทรัน มักจะมีระบบการให้คะแนนที่แตกต่างกัน เช่น การทดสอบสมรรถภาพทางกาย ก็มีองค์ประกอบย่อยคือ ความอดทนทั่วไป ความอ่อนตัว ความแข็งแรง เป็นต้น การบันทึกคะแนนของการทดสอบความอดทนทั่วไป มักจะเป็นเวลา (นาทีก) การวัดความอ่อนตัว มักจะมีหน่วยเป็นเซนติเมตร การวัดความแข็งแรง มักจะมีหน่วยเป็นปอนด์หรือจำนวนครั้ง เมื่อทั้งสามองค์ประกอบนั้นมีหน่วยเป็นเวลา เซนติเมตร และจำนวนครั้งเช่นนี้ ก็ไม่สามารถจะเอาคะแนนของทั้งสามองค์ประกอบมาไขหน่วยเดียวกัน เพราะถ้าเอามารวมกันก็ไม่ทราบว่าให้หน่วยเป็นอะไร ดังนั้นจึงต้องมีการให้คะแนนเป็นมาตรฐาน “x” หรือ “z” เสียก่อน แล้วจึงเอาคะแนนมาวิเคราะห์เป็นคะแนนรวม

การสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบย่อยจำเป็นต้องมีอยู่ เพราะจะต้องให้ผู้ทดสอบทราบว่าในแต่ละทักษะย่อยนั้น เขามีความสามารถอยู่ในระดับใด เมื่อเทียบกับคนในระดับเดียวกัน และเมื่อรวมคะแนนทั้งหมดแล้วเขาจะอยู่ในระดับใดเช่นเดียวกัน แบบทดสอบที่ดีควรจะต้องมีเกณฑ์ทั้งคะแนนย่อยและคะแนนรวม ซึ่งในเรื่องนี้ Barrow and McGee (อ้างถึงใน อนงค์, 2538: 53) ได้กล่าวว่า

...เกณฑ์ปกตินั้นมีหลายระดับให้เลือกตามความเหมาะสม ทั้งระดับนานาชาติ ระดับประเทศ ระดับเขต ระดับจังหวัด และระดับโรงเรียน แต่สำหรับแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเองรายการข้อทดสอบบางอย่างต้องสร้างเกณฑ์ปกติขึ้นมาด้วย โดยนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นมาทดสอบกับนักเรียนทั้งโรงเรียน เพื่อหาค่าเฉลี่ย แยกเพศ ระดับอายุ ของแบบทดสอบทั้งหมดและรายการทดสอบย่อย เพราะการหาค่าเกณฑ์ปกติของข้อทดสอบย่อยและแบบทดสอบทักษะรวม ทำให้สามารถเปรียบเทียบให้ผู้รับการทดสอบทราบถึงระดับความสามารถของตนเองว่าอยู่ในระดับใด เกณฑ์ปกติทั้งคะแนนย่อยและคะแนนรวม คะแนนมาตรฐาน ส่วนใหญ่ที่นิยมใช้คะแนนคือ คะแนน “ที” หรือ “ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์”...

การสร้างเกณฑ์ปกตินั้นจะต้องพิจารณาองค์ประกอบที่มีผลต่อความได้เปรียบเสียเปรียบในการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งมีข้อปลีกย่อยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้จะต้องมีจำนวนมาก
2. ข้อมูลที่นำมาสร้างเกณฑ์ปกติ ต้องเป็นตัวแทนของประชากรได้จริง โดยจากการสุ่มที่กระจายค่าที่ได้ไม่สูงหรือต่ำเกินไป
3. เกณฑ์ปกติที่ได้ ควรใช้เฉพาะกลุ่มในท้องถิ่นเท่านั้น เพราะแต่ละท้องถิ่น หรือแต่ละประเทศมีความแตกต่างกัน
4. เกณฑ์ปกติต้องมีการปรับปรุงด้วย เพราะการเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมและด้านอื่นซึ่งแน่นอนเหลือเกินว่าลักษณะความสามารถของเด็กก็เปลี่ยนไปด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

สมถวิล (2536: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยประเมินความสามารถทางทักษะเฉพาะบุคคล ความสามารถในการเล่นเป็นทีม และพฤติกรรมในขณะที่เล่นเป็นทีม แบบประเมินเป็นลักษณะแบบประเมินค่า (rating scale) 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ ต่ำมาก กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชประชาสมาสัย อำเภอบางบาล จังหวัดสมุทรปราการ แบ่งเป็นนักเรียนหญิง 40 คน และนักเรียนชาย 40 คน โดยวิธีสุ่มอย่างง่าย ผลการศึกษาวิจัย พบว่าแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอล ใช้มาตรฐานในการประเมิน 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก โดยเรียงลำดับ 5 4 3 2 1 แบบประเมินค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา หรือค่าดัชนีความสอดคล้องกับลักษณะพฤติกรรมทั้งฉบับเท่ากับ 1.00 แสดงว่ามีความเที่ยงตรงสูง ค่าความเชื่อถือได้ทั้งฉบับของหญิงและชายเท่ากับ 0.91 และ 0.921 แสดงว่ามีความเชื่อถือได้สูง และค่าความเป็นปรนัยทั้งฉบับ ระหว่าง 0.77-0.91 และ 0.921 แสดงว่ามีความเป็นปรนัยสูง

กัลยารัตน์ (2539: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบ 6 รายการ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ 1) การประเมินด้วยการสังเกตการสอนของครูผู้สอน (subjective evaluation) ประกอบด้วยแบบทดสอบ 3 รายการ คือ การรับ-ส่งลูกบอลแบบกระดอน การเลี้ยงลูกบอล การยิงประตู ณ จุดโทษ 2) การประเมินด้วยแบบทดสอบปรนัย (objective evaluation) ประกอบด้วยแบบทดสอบ 3 รายการ คือ การรับ-ส่งลูกบอลสองมือระดับอก การยิงประตูได้เป็น และการทดสอบทักษะแบบผสมผสาน กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,000 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 8 โรงเรียนในกรุงเทพมหานคร วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์ ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบรายการรับ-ส่งลูกบอลแบบกระดอน การเลี้ยงลูกบอล และการยิงประตู ณ จุดโทษ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .9417 .9472 และ .9470 ตามลำดับ มีความเป็นปรนัยเท่ากับ .9525 .9531 และ .9641 ตามลำดับ ส่วนการรับ-ส่งลูกบอลสองมือระดับอก การยิง

ประตู่ได้เป็น และการทดสอบทักษะแบบผสมผสาน มีค่าความเชื่อถือได้ เท่ากับ .7096 .9249 .8838 และ .9374 ตามลำดับ

दनัย (2542: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสดเกตบอล ผลการวิจัยพบว่า ความแม่นยำในการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วง และความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา แขน ไหล่และมือระหว่างการฝึกด้วยโปรแกรมการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสดเกตบอลกับการฝึกด้วยโปรแกรมการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วงบาสดเกตบอล ควบคู่กับการฝึกด้วยน้ำหนักแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการฝึกด้วยน้ำหนักมีผลต่อความแม่นยำในการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้ห้วง

เจษฎา (2544: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสดเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรีแบบทดสอบประกอบด้วย 3 รายการ คือ การรับ-ส่งลูกบอลสองมือระดับอกกระทบฝ่าผนังการเลี้ยงลูกบอลอ้อมหลัก และการยิงประตูได้เป็นสลับข้าง ผลการวิจัยพบว่า แบบทดสอบทักษะการรับ-ส่งลูกบอลสองมือระดับอกกระทบฝ่าผนังมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ .99 และมีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ .99 การเลี้ยงบอลอ้อมหลัก มีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้เท่ากับ .92 และค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 1.00 และได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาบาสดเกตบอลสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในจังหวัดสุพรรณบุรี

ชาญยุทธ (2544: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะกีฬาบาสดเกตบอลสำหรับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมหาสารคาม แบบทดสอบประกอบด้วยข้อทดสอบ 5 รายการ เป็นการวัดเชิงคุณภาพ 3 รายการ คือ การรับและการส่งลูกบอลสองมือระดับอก การเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้เป็น และการเลี้ยงลูกบอลเปลี่ยนทิศทาง การวัดเชิงปริมาณ 2 รายการ คือ การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ และการเลี้ยงลูกบอลเร็ว ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะกีฬาบาสดเกตบอล สำหรับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมหาสารคาม มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา

2. ค่าความเชื่อถือได้ของรายการการรับและการส่งลูกบอลสองมือระดับอก การเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตูได้เป็น การเลี้ยงลูกบอลเปลี่ยนทิศทาง การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่ และการเลี้ยง

ลูกบอลเร็ว สำหรับนักเรียนชายเท่ากับ 0.95 0.98 0.94 0.96 และ 0.94 และสำหรับนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.87 0.97 0.88 0.97 และ 0.84 ตามลำดับ

3. ค่าความเป็นปรนัยของรายการรับและการส่งลูกบอลสองมือระดับอก การเลี้ยงลูกบอล เข้ายิงประตูได้เป็น การเลี้ยงลูกบอลเปลี่ยนทิศทาง การส่งลูกมือเดียวเหนือไหล่และการเลี้ยงลูกบอลเร็ว สำหรับนักเรียนชาย เท่ากับ 0.90 0.85 0.87 0.99 และ 0.98 และสำหรับนักเรียนหญิง เท่ากับ 0.87 0.82 0.84 0.99 และ 0.97 ตามลำดับ

4. สร้างเกณฑ์ปกติสำหรับแบบทดสอบแต่ละรายการ สำหรับนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมหาสารคาม และแบ่งเกณฑ์การให้คะแนนและระดับผลสัมฤทธิ์ทักษะกีฬาบาสเกตบอลในแต่ละด้านเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาก

วัฒนา (2544: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลและเกณฑ์ปกติ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม แบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ การเคลื่อนที่ไปข้างหน้าและถอยหลังแบบซิกแซกโดยการสไลด์ การส่งลูกสองมือระดับอกกระทบฝ่าผนัง การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว และการยิงประตูที่มุม 90 องศา ผลการวิจัย พบว่าแบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่ไปข้างหน้าและถอยหลังแบบซิกแซกโดยการสไลด์ การส่งลูกสองมือระดับอกกระทบฝ่าผนัง การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว และการยิงประตูที่มุม 90 องศา มีค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ 0.88 0.88 1.00 และ 0.66 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ชายและหญิง เท่ากับ 0.88 และ 0.74 0.90 และ 0.92 0.80 และ 0.90 0.78 และ 0.79 มีค่าความเป็นปรนัย ชายและหญิง เท่ากับ 0.99 และ 0.97 0.97 และ 0.85 0.99 และ 0.93 1.00 และ 1.00 ตามลำดับ และได้เกณฑ์ปกติ

ชัยวัฒน์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล ผลการวิจัยพบว่า 1) ความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกล หลังการฝึก 8 สัปดาห์ของทั้งสองกลุ่มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 2) ความแม่นยำในการยิงประตูบาสเกตบอลระยะไกลหลังการฝึกสัปดาห์ที่ 8 ของกลุ่มทดลองที่ 2 มีการพัฒนาสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

วาสนา (2545: บทคัดย่อ) ได้สร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสมุทรสาคร แบบทดสอบประกอบด้วย 4 รายการ คือ 1) การเคลื่อนที่

ไปข้างหน้า สไลด์ข้าง และถอยหลัง 2) การส่งและรับลูกบาสเกตบอลสองมือระดับอกกระทบฝ่า
 พนัก 3) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล 4) การยิงประตูได้เป็น ผลการวิจัยพบว่า 1) การเคลื่อนที่ไป
 ข้างหน้า สไลด์ข้าง และถอยหลัง 2) การส่งและรับลูกบาสเกตบอลสองมือระดับอกกระทบ
 พนัก 3) การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล 4) การยิงประตูได้เป็น มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา มีความเชื่อถือได้
 เท่ากับ 0.85 0.84 0.89 0.84 และมีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.98 0.98 1.00 0.97 ตามลำดับ และ
 ได้เกณฑ์ปกติทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสมุทรสาคร

งานวิจัยต่างประเทศ

Barrow (1979 cited in Barrow and McGee,: 232-233) ได้ทำการศึกษาแบบทดสอบทักษะ
 กีฬาบาสเกตบอล มีวัตถุประสงค์เพื่อทำนาย และประเมินทักษะในการเล่นกีฬาบาสเกตบอล ซึ่ง
 ประกอบด้วยทักษะต่างๆ คือ การเลี้ยงลูกบอล การยิงประตู และการกระโดดรับลูกบอล และ
 ความคล่องตัวในการเล่นบาสเกตบอล ลักษณะของแบบทดสอบต้องทำติดต่อกันแบ่งออกเป็น 3
 ชั้น คือ 1) การเลี้ยงบอล 2) การยิงประตู และการกระโดดรับลูกบอล 3) การส่งและรับ โดยใช้
 นักศึกษาหญิง 26 คน ที่กำลังเรียนวิชาบาสเกตบอล เป็นผู้รับการทดสอบ และพบว่าผลรวมของ
 คะแนนการทดสอบทั้งหมด กับเกณฑ์ที่ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน จะมีความสูงมากกว่าที่จะแบ่ง
 แบบทดสอบออกเป็นส่วนๆ ความสอดคล้องของการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ มีค่า .87 ความ
 เที่ยงตรงเท่ากับ .74 ความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

Clark (1974: 4832-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้าง และหาความเที่ยงตรงแบบทดสอบกีฬา
 บาสเกตบอล (Development and Validetion of a Basketball Skill Test) ผู้วิจัยได้เริ่มต้นศึกษา
 นักศึกษาวิทยาลัยบอร์ดีวอลเลซ ทำการประเมินเครื่องมือวิเคราะห์การเล่น และการค้นคว้า
 เอกสารงานวิจัยต่างๆ เพื่อที่จะจำแนกองค์ประกอบของผู้เล่นที่ประสบความสำเร็จในการเล่น
 บาสเกตบอล ในขอบเขต 2 ประการ คือ พลังระเบิด (anaerobic power) ความสัมพันธ์ของมือและตา
 (hand-eye coordination) และความว่องไว (agility) โดยใช้แบบทดสอบ 7 รายการวัดขอบดังกล่าว
 โดยนำไปทดสอบกับผู้สมัคร 48 คน ผลสุดท้ายได้แบบทดสอบ 3 รายการ คือ การกระโดดแตะวัด
 พลังระเบิด การยิงประตูได้เป็น 30 วินาที วัดความสัมพันธ์ ของมือและตา และการวิ่งไปกลับสี่
 ทิศทาง (four-way boomerang) วัดความว่องไว ผู้วิจัยนำคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งหมด หา
 ค่าความเที่ยงตรง ซึ่งได้ค่าความเที่ยงตรง 0.915 และใช้วิธีของเพียร์สัน หาความเป็นปรนัย และ
 ความเชื่อมั่น โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 44 คน ให้ผู้ทดสอบจับคู่กัน ต่างคนต่างบันทึกผลของคะแนน

ปรากฏว่า ได้ค่าความปรนัย 0.994 ส่วนการหาความเชื่อมั่น ได้ใช้กลุ่มตัวอย่าง 48 คน ทดสอบซ้ำ คือ ทดสอบครั้งแรก ห่างจากครั้งหลัง 2 สัปดาห์ ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.596 การหาความเที่ยงตรง ของแบบทดสอบ ส่วนใหญ่ได้ทำการศึกษาจากการแข่งขันบาสเกตบอลของโรงเรียนมัธยมศึกษา 8 แห่ง ในนอร์ทเทิร์น โอไฮโอ โดยนำแบบทดสอบไปทดสอบนักกีฬา 250 คน ในวันแรกของการ แข่งขัน เพื่อเลือกผู้เล่นที่ดีที่สุดของทีม 19 คน ซึ่งในการแข่งขันปี ค.ศ. 1971 ผู้เล่นแข่งขัน 99 คน ไม่ได้ลงเล่น 94 คน ได้ค่าความเที่ยงตรง 0.628 และปี ค.ศ. 1972 ผู้เล่นแข่งขัน 94 คน ไม่ได้ลงเล่น 156 คน ได้ค่าความเที่ยงตรง 0.684 ส่วนการทำนายผลสำเร็จของทีม ได้จาก คะแนนเฉลี่ยรวมจากการใช้แบบทดสอบกับทีมซึ่งอยู่ในอันดับสูง 7 ทีม โดยใช้สูตรของสเปียร์แมนแร็ค ได้ค่าความเที่ยงตรง 0.875

Hopkins et al. (1979: 155A) ได้ทำการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์แบบทดสอบทักษะกีฬา บาสเกตบอล (A Factor Analysis of Basketball Skill Test) ผู้วิจัยเริ่มต้นการศึกษาโดยการตรวจ แบบทดสอบทักษะบาสเกตบอลทั้งหลายที่นิยมใช้ทดสอบความสามารถทางบาสเกตบอลที่ดีที่สุด ในขอบเขตของทักษะบาสเกตบอล ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานขอบเขตของทักษะบาสเกตบอลไว้ 5 ประการ คือ การยิงประตู (shooting) การส่งลูกบาสเกตบอล (passing) การกระโดด (jumping) การเคลื่อนที่ โดยปราศจากลูกบอล (movement with out the ball) และการเคลื่อนที่ในขณะที่ถือบอล (movement with the ball) ตัวแปรในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอลใน ขอบเขตของสมมติฐานข้างต้น รวม 21 ตัวแปร (ข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล) ทั้งนี้ได้รวมถึง ข้อทดสอบทักษะบาสเกตบอล 9 รายการของสมาคมสุขศึกษา พลศึกษา และสันทนาการ (AAHPER) ไว้ด้วย ผู้วิจัยนำข้อทดสอบทั้งหมดนี้ ไปทดสอบนักเรียนชายระดับ 7-12 ที่กำลังอยู่ ในค่ายฤดูร้อนในปี ค.ศ. 1975 ทีมมหาวิทยาลัยมิเนโซตาจำนวน 70 คนผู้วิจัยทำการตรวจสอบ สมมติฐาน โดยการใช้รูปแบบการวิเคราะห์ 4 แบบ ดังนี้ การวิเคราะห์ปัจจัย (alpha factor analysis) การวิเคราะห์ตามนามบัญญัติ (canonical factor analysis) การวิเคราะห์ตามความนึกคิด (image analysis) และการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (principle component analysis) ซึ่งผลจากการ วิเคราะห์ข้อมูลในการทดสอบทักษะบาสเกตบอล ปรากฏว่า สมมติฐานในขอบเขตทักษะการ กระโดด พบว่า การกระโดด และการเอื้อมแตะเป็นการวัดที่ดีที่สุด สมมติฐานในขอบเขตของการ เคลื่อนที่โดยปราศจากลูกบอล และการเคลื่อนที่ในขณะที่ถือลูกบอล พบว่า การวิ่งซิกแซก และการ เลี้ยงลูกบาสเกตบอล วิ่งซิกแซก เป็นการวัดผลที่ดีที่สุด สมมติฐานในขอบเขตการส่งลูก บาสเกตบอล พบว่า การส่งลูกบาสเกตบอลเร็วและการส่งลูกบาสเกตบอลกระทบผนัง เป็นการ วัดผลที่ดีที่สุด และสมมติฐานในขอบเขตการยิงประตู พบว่า การยิงประตูด้านข้าง การยิงประตู

ด้านหน้า และการยิงประตูโทษ เป็นการวัดผลที่ดีที่สุด แต่การยิงประตูด้านข้างมีระยะไกล 20 ฟุต อาจยากเกินไปสำหรับนักเรียน ในชั้น 7-8 การยิงประตูด้านหน้าจึงเหมาะสมที่สุด ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาคั้งนี้ว่า รายการทดสอบทักษะบาสเกตบอลที่สามารถทดสอบได้รวดเร็ว และวัดผลได้ตรงตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ รายการทดสอบการกระโดด และเอ้อมตะ การส่งลูกบาสเกตบอลเร็ว การเลี้ยงลูกบาสเกตบอล และการยิงประตูด้านหน้า จึงเป็นข้อทดสอบที่ดีที่สุด

Knox (1979 อ้างถึงใน วินิต, 2534: 26) ได้ทำการทดสอบโดยใช้แบบทดสอบบาสเกตบอล 4 รายการ คือ

1. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลยิงประตู
2. การเลี้ยงลูกบาสเกตบอลเร็ว
3. การหยอดเหรียญพื้นนี้ใส่กระป๋อง
4. การส่งลูกบาสเกตบอล

การทดสอบนี้ได้กระทำที่มหาวิทยาลัยโอเรกอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจาก 8 โรงเรียน จำนวน 260 คน จุดมุ่งหมายในการวิจัยเพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ต่อมาเป็นนักกีฬาบาสเกตบอล จะทำคะแนนการทดสอบได้ดีกว่านักเรียนที่ต่อมาไม่ได้เป็นนักกีฬาบาสเกตบอลหรือไม่ ผลปรากฏว่า คะแนนรวมของแบบทดสอบเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นอย่างดีถึงความสามารถทางบาสเกตบอล และยังเป็นเครื่องช่วยในการทำนายเกี่ยวกับความสามารถทางบาสเกตบอลได้ดีกว่าการใช้คะแนนทดสอบเพียงอย่างเดียว และผู้วิจัยยังได้สรุปให้เหตุผลสนับสนุนสมมุติฐานว่า ความสำเร็จในการเล่นบาสเกตบอลขึ้นอยู่กับความสามารถในการปฏิบัติงานที่สูงส่งเกี่ยวกับทักษะเบื้องต้นซึ่งใช้ในการเล่นเกมส์

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ จึงเกิดแนวความคิดนำแนวทางจากงานวิจัยดังกล่าวมาสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และสามารถนำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนกีฬาบาสเกตบอล สำหรับครูผู้สอนต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยแบ่งวิธีดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากร
2. กลุ่มตัวอย่าง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากร

ประชากรที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิง โรงเรียนขอแซฟ อุดมภ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2548 จำนวน 150 คน ซึ่งผ่านการเรียนวิชา บาสเกตบอลมาแล้ว

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากกลุ่มประชากรโดยการสุ่มอย่างง่ายจากการ จับฉลากจำนวน 120 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปราจีนกัลยาณี จำนวน 20 คน โดยการสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลาก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามความสำคัญของปัญหาและ วัตถุประสงค์ของการวิจัย ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสัมภาษณ์ ผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับทักษะการยิงลูกโทษบาสเกตบอล หลักสูตรวิชาบาสเกตบอล ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
2. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่สร้างขึ้นมาเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาพิจารณา
3. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยวิธีของโรวินELLI (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (Hambleton)
4. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่ได้ทำการแก้ไขปรับปรุงจากการพิจารณาตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ และคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ แล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียน 20 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) ของเพียร์สัน
5. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ไปหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) โดยใช้ผู้ประเมิน (tester) จำนวน 2 คน
6. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่ผ่านการหาคุณภาพเรียบร้อยแล้ว ไปทำใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยจำแนกออกเป็นรายละเอียด ดังนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน เพื่อนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษเพื่อพิจารณาตรวจสอบ
2. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน เสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ เพื่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย
3. ฝึกซ้อมและทำความเข้าใจกับผู้ช่วยวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และนัดหมายกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วเก็บรวบรวมข้อมูล
5. นำผลการทดลองวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์ (I.O.C.) ตามวิธีการของ rovinelli และ hambleton (บุญชม, 2535: 60-62)
2. การหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ โดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment

Correlation Coefficient) ด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (test retest methods) โดยมีระยะเวลาห่างกัน 2 สัปดาห์ (ชูศรี, 2541: 313-316)

3. การหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) จากผู้ประเมิน 2 ท่าน มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) (พวงรัตน์, 2538: 128)

4. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน (norms) ของแบบประเมินค่าการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟฟูปทุมภ์ โดยใช้คะแนน “ที” (T-score) (ชูศรี, 2541: 160-170)

บทที่ 4

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการสร้างแบบประเมินค่าทักษะ การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแชนพูปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม โดยมีขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านเป็นผู้พิจารณา และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (I.O.C) โดยใช้วิธีของ Rovinelli และ Hambleton

2. หาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษโดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment correlation coefficient) ด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (test retest methods) โดยมีระยะเวลาห่างกัน 2 สัปดาห์

3. การหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) จากผู้ประเมิน 2 ท่าน มาคำนวณหาค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product- Moment Correlation Coefficient)

4. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน (norms) การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียน หญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแชนพูปถัมภ์ โดยใช้คะแนน “ที” (T-score)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาคุณภาพ และเกณฑ์ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตู บาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแชนพูปถัมภ์ จังหวัด นครปฐม

ตารางที่ 1 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องการให้คะแนนแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตู
 บาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟ
 อูปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม โดยวิธีของ Rovinelli และ Hambleton จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการ	ดัชนีความสอดคล้อง I.O.C.
ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	1.00
ทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	1.00
ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ	1.00

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงค่าดัชนีความสอดคล้องการให้คะแนนแบบประเมินค่า
 ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟ
 อูปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม จากการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มีค่าดัชนีความ
 สอดคล้องของการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ ดังนี้

ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
 เท่ากับ 1.00

ทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
 เท่ากับ 1.00

ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง
 เท่ากับ 1.00

เมื่อนำไปพิจารณากับหลักเกณฑ์ของ Rovinelli และ Hambleton พบว่า ทุกรายการมีค่า
 ดัชนีความสอดคล้องเกิน 0.50 แสดงว่า แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอูปถัมภ์ มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาสามารถ
 วัดได้ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัดจริง

ตารางที่ 2 แสดงค่าความเชื่อถือได้ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แต่ละรายการ

รายการ	ค่าความเชื่อถือได้ (r)
การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	0.81
การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	0.91
การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ	0.80

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าเมื่อนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเชื่อถือได้ ของ Kirkendall และคณะ ได้ดังนี้

การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.81 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.91 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

จึงสรุปได้ว่าแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก สามารถนำไปเป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไปได้

ตารางที่ 3 แสดงค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แต่ละรายการ จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน

รายการ	ค่าความเป็นปรนัย
การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	0.91
การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	0.92
การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ	0.97

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าเมื่อนำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัย ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์ ในแต่ละรายการ มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัยของ Kirkendall และคณะ ได้ดังนี้

การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.91 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.92 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.97 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

สรุปได้ว่า แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยอยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมากสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยได้

เกณฑ์มาตรฐานการประเมินผลสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ความเป็นปรนัยของ และคณะ ดังนี้

เกณฑ์	ความเชื่อถือได้	ความเป็นปรนัย
ดีมาก	.90-1.00	.95-1.00
ดี	.80-.89	.85-.94
ยอมรับ	.60-.79	.80-.84
ต่ำ	.00-.59	.00-.63

ที่มา: Kirkendall และคณะ (1980: 71-79)

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอพระอุปถัมภ์

รายการแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล	($\bar{x}$)	(S.D.)
การยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	8.93	1.87
การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ	9.37	1.92
การยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ	9.42	1.69

จากตารางที่ 4 พบว่า

การยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.93 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่าเท่ากับ 1.87

การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 9.37 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.92

การยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 9.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69

ตารางที่ 5 เกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์

ระดับทักษะ	คะแนน T-score	คะแนนทดสอบ
ดีมาก	ตั้งแต่ 62.83 ขึ้นไป	12
ดี	54.28–62.82	10-11
ปานกลาง	45.73–54.27	9
ต่ำ	37.18–45.72	7–8
ต่ำมาก	ตั้งแต่ 37.17 ลงไป	ตั้งแต่ 6 ลงไป

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ มีค่าดังต่อไปนี้

ระดับทักษะดีมาก ตรงกับคะแนนปกติ “ที” ตั้งแต่ 62.83 ขึ้นไป หรือคะแนนทดสอบ 12 คะแนน

ระดับทักษะดี ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 54.28–62.82 หรือคะแนนทดสอบ 10-11 คะแนน

ระดับทักษะปานกลาง ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 45.73–54.27 หรือคะแนนทดสอบ 9 คะแนน

ระดับทักษะต่ำ ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 37.18–45.72 หรือคะแนนทดสอบระหว่าง 7-8 คะแนน

ระดับทักษะต่ำมาก ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าตั้งแต่ 37.17 ลงไป หรือคะแนนทดสอบตั้งแต่ 6 คะแนนลงไป

ตารางที่ 6 เกณฑ์ปกติทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียน หญิง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์

ระดับทักษะ	คะแนน T-score	คะแนนทดสอบ
ดีมาก	ตั้งแต่ 62.50 ขึ้นไป	12
ดี	54.17–62.49	11
ปานกลาง	45.84–54.16	9-10
ต่ำ	37.51–45.83	7-8
ต่ำมาก	ตั้งแต่ 37.50 ลงไป	ตั้งแต่ 6 ลงไป

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าเกณฑ์ปกติทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบ
สองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ มีค่า
ดังต่อไปนี้

ระดับทักษะดีมาก ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าตั้งแต่ 62.50 ขึ้นไป หรือคะแนนทดสอบ
12 คะแนน

ระดับทักษะดี ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 54.17–62.49 หรือคะแนนทดสอบ
11 คะแนน

ระดับทักษะปานกลาง ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 45.84–54.16 หรือคะแนน
ทดสอบระหว่าง 9-10 คะแนน

ระดับทักษะต่ำ ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 37.51–45.83 หรือคะแนนทดสอบ
ระหว่าง 7-8 คะแนน

ระดับทักษะต่ำมาก ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 37.50 ลงไป หรือคะแนน
ทดสอบตั้งแต่ 6 คะแนนลงไป

ตารางที่ 7 เกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียน
หญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟฟูปทุม

ระดับทักษะ	คะแนน T-score	คะแนนทดสอบ
ดีมาก	ตั้งแต่ 64.21 ขึ้นไป	12
ดี	54.74– 64.20	11
ปานกลาง	45.27 – 54.73	9-10
ต่ำ	35.80 – 45.26	8
ต่ำมาก	ตั้งแต่ 35.79 ลงไป	ตั้งแต่ 7 ลงไป

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า เกณฑ์ปกติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟฟูปทุม มีค่าดังต่อไปนี้

ระดับทักษะดีมาก ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าตั้งแต่ 64.21 ขึ้นไป หรือคะแนนทดสอบ 12 คะแนน

ระดับทักษะดี ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 54.74–64.20 หรือคะแนนทดสอบ 11 คะแนน

ระดับทักษะปานกลาง ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 45.27–54.73 หรือคะแนนทดสอบระหว่าง 9-10 คะแนน

ระดับทักษะต่ำ ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 35.80–45.26 หรือคะแนนทดสอบระหว่าง 7-8 คะแนน

ระดับทักษะต่ำมาก ตรงกับคะแนนปกติ “ที” มีค่าระหว่าง 35.79 ลงไป หรือคะแนนทดสอบตั้งแต่ 7 คะแนนลงไป

ข้อวิจารณ์

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ซึ่งแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ จุดโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้รับการวิเคราะห์ทางสถิติ โดยมีรายละเอียดของข้อวิจารณ์ ดังนี้

1. ผลการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีของ Rovinelli และ Hambleton โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาและตัดสินใจ แล้วนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง การพิจารณาและตัดสินใจของผู้เชี่ยวชาญพบว่า แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสอดคล้องกับลักษณะเชิงพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมา เนื่องจากของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่า 0.5 แสดงว่าเป็นแบบประเมินค่าที่มีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาสาระเพราะวัดตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัดจริง และได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะทางการกีฬาบาสเกตบอล และมีประสบการณ์เข้าใจในตัวเนื้อหาของหลักสูตรที่จะใช้วัด

2. ผลการหาค่าความเชื่อถือได้ ขอแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ ด้วยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest) โดยมีระยะห่างกัน 2 สัปดาห์ พบว่า มีค่าความเชื่อถือได้อยู่ในเกณฑ์ดีมาก 1 รายการ คือ การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษแบบสองมือ และอยู่ในเกณฑ์ดี 2 รายการ คือ การยืนยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษแบบสองมือ และการยืนยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษแบบมือเดียว เห็นได้ว่าแบบประเมินค่าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อถือได้สูง เพราะจากการทดสอบโดยผู้ทดสอบคนเดียวกันในการให้คะแนนครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ของนั้นคะแนนที่ให้ในแต่ละครั้งถ้าสูงในครั้งแรกก็จะสูงในครั้งที่สอง และถ้าต่ำในครั้งแรกก็จะต่ำในครั้งที่สองด้วย แสดงว่าแบบประเมินค่ามีความเชื่อถือได้ ซึ่งคุณสมบัติของเครื่องมือวัดจะต้องวัดได้สม่ำเสมอคงเส้นคงวา วัดกี่ครั้งก็ได้ผลเหมือนเดิมหรือใกล้เคียงกันมาก

3. ผลการวิจัยการหาค่าความเป็นปรนัย ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ อยู่ในเกณฑ์ดี และทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษอยู่ในเกณฑ์ดีทั้งนี้ เป็นเพราะว่าแบบประเมินค่าทั้ง 3 รายการ มีวิธีการทดสอบและเกณฑ์การให้คะแนนที่ชัดเจน ทำให้ครูที่ใช้แบบประเมินค่าทำการให้คะแนนที่ตรงกันหรือใกล้เคียงกัน ไม่ยุ่งยากในการอธิบายและการดำเนินการทดสอบซึ่งสอดคล้องกับ ผาณิต (2530: 38-39) ได้กล่าวถึงความเป็นปรนัยโดยสรุปว่า ระดับความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคะแนนที่มีผู้ให้คะแนนหลายคนจากแบบทดสอบเดียวกัน ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน ถ้ากลุ่มตัวอย่างมีค่าความเป็นปรนัยสูง แสดงว่ามีความชัดเจนของวิธีการต่างๆ โดยเฉพาะวิธีการให้คะแนนที่แน่นอนชัดเจนใครเป็นผู้ให้คะแนนก็ให้ค่าเหมือนกันหรือไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ พูนศักดิ์ ประถมบุตร ได้กล่าวถึงคุณภาพของแบบทดสอบที่มีความเป็นปรนัยต้องประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ข้อคำถาม คำสั่งหรือวิธีการทดสอบนั้นมีความชัดเจน ผู้ที่อ่านคำถามคำสั่ง วิธีการทดสอบนั้นแล้วจะเข้าใจความหมายได้ตรงกัน

2. ผลการตอบข้อคำถามนั้น สามารถตรวจให้คะแนนได้อย่างแน่นอนเชื่อมั่นได้ กล่าวคือ ใครจะตรวจผลการตอบนั้นก็จะได้คะแนนตรงกัน หรือถ้าตรวจหลายๆครั้งคะแนนของคำตอบก็จะได้เท่ากัน

3. คะแนนที่ได้จากการทดสอบนั้น สามารถแปลความหมายได้ตรงกันหรือคะแนนนั้นมีความหมายที่ชัดเจน นำมาบอกอันดับความสามารถของผู้สอนได้เป็นอย่างดี

4. การหาเกณฑ์ปกติของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ โดยการหาเกณฑ์ปกติของแต่ละรายการ โดยการแบ่งระดับทักษะออกเป็น 5 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมาจากคะแนน “ที่” ที่แปลงมาจากคะแนนทดสอบของแต่ละรายการ

จากผลที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า แบบประเมินค่าทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าดัชนีความสอดคล้อง ค่าความเชื่อถือได้ ค่าความเป็นปรนัย อยู่ระดับดีมากและดีทุกรายการและมีเกณฑ์ปกติ แบ่งระดับทักษะของนักเรียนไว้แล้ว จึงมีความเหมาะสม สามารถนำแบบประเมินค่าทักษะการยิง ประตูปาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ไปใช้กับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้เป็นอย่างดี

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิงโรงเรียน
ปราจีนกัลยาณี ที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 20 คน สุ่มโดยวิธีการอย่างง่าย2. กลุ่ม
ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนหญิงโรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ จำนวน 120 คน โดยทำการสุ่ม
อย่างง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือแบบประเมินค่าทักษะ
การยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามความสำคัญของปัญหาและวัตถุประสงค์
ของการวิจัย ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เกี่ยวกับทักษะการยิง
ลูกโทษบาสเกตบอล หลักสูตรวิชาบาสเกตบอล ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

2. นำประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่สร้างขึ้นมาสอดคล้องกระบวนการที่ปรึกษาพิจารณา

3. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยวิธีของโรวินELLI (Rovinelli) และ แฮมเบิลตัน (Hambleton)

4. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่พิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ และคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ แล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียน 20 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) โดยใช้วิธีการทดสอบซ้ำ (test-retest)

5. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ไปทดสอบกับTester จำนวน 2 คน เพื่อหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity)

6. นำแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ที่ผ่านการหาคุณภาพเรียบร้อยแล้ว ไปทำใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยจำแนกออกเป็นรายละเอียด ดังนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน เพื่อนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญและคณะกรรมการที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ เพื่อพิจารณาตรวจสอบ

2. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน เสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ และหัวหน้ากลุ่มสาระสุขศึกษา และพลศึกษา รวมถึงอาจารย์ผู้สอนบาสเกตบอลตามลำดับ เพื่อขอความร่วมมือในการทำวิจัย

3. ฝึกซ้อมและทำความเข้าใจกับผู้ช่วยวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. จัดเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ และนัดหมายกับกลุ่มตัวอย่าง ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. นำผลการทดลองวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) ด้วยการคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อทดสอบกับจุดประสงค์ (I.O.C.) ตามวิธีการของ Rovinelli และ Hambleton (บุญชม, 2535:60-62)
2. การหาค่าความเชื่อถือได้ (reliability) ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ โดยการคำนวณหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน(Pearson Product–Moment Correlation Coefficient) ด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (test retest methods) โดยมีระยะเวลาห่างกัน 2 สัปดาห์ (ชูศรี, 254: 313-316)
3. การหาค่าความเป็นปรนัย (objectivity) จากผู้ประเมิน 2 ท่าน มาคำนวณหาความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlation Coefficient) (พวงรัตน์, 2538: 128)
4. สร้างเกณฑ์มาตรฐาน (norms) ของแบบประเมินค่าการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ โดยใช้คะแนน “ที” (T-score) (ชูศรี, 2541: 160-170)

ผลการวิจัย

1. ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องการให้คะแนนแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์

1.1 ทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.2 ทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

1.3 ทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 1.00

2. ค่าความเชื่อถือได้ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแวงอุปถัมภ์

2.1 การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.81 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

2.2 การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.91 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

2.3 การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.80 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

3. ค่าความเป็นปรนัยของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแวงอุปถัมภ์

3.1 การยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.91 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

3.2 การกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.92 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี

3.3 การยื่นชิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ มีค่าความเป็นปรนัยเท่ากับ 0.97 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดีมาก

4. เกณฑ์ปกติทักษะการยื่นชิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟฟูปทุม

	คะแนนที่ T-score	คะแนนทดสอบ
4.1 ระดับทักษะดีมาก	ตั้งแต่ 62.83 ขึ้นไป	12
4.2 ระดับทักษะดี	ระหว่าง 54.28-62.82	10 – 11
4.3 ระดับทักษะปานกลาง	ระหว่าง 45.73-54.27	9
4.4 ระดับทักษะต่ำ	ระหว่าง 37.18-45.72	7-8
4.5 ระดับทักษะต่ำมาก	ตั้งแต่ 37.17 ลงไป	ตั้งแต่ 6 ลงไป

5. เกณฑ์ปกติทักษะการกระโดดชิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

	คะแนนที่ T-score	คะแนนทดสอบ
5.1 ระดับทักษะดีมาก	ตั้งแต่ 62.50 ขึ้นไป	12
5.2 ระดับทักษะดี	ระหว่าง 54.17-62.49	11
5.3 ระดับทักษะปานกลาง	ระหว่าง 45.84-54.16	9-10
5.4 ระดับทักษะต่ำ	ระหว่าง 37.51-45.83	7-8
5.5 ระดับทักษะต่ำมาก	ตั้งแต่ 37.50 ลงไป	ตั้งแต่ 6 ลงไป

6. เกณฑ์ปกติการยื่นชิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟฟูปทุม

	คะแนนที่ T-score	คะแนนทดสอบ
6.1 ระดับทักษะดีมาก	ตั้งแต่ 64.21 ขึ้นไป	12
6.2 ระดับทักษะดี	ระหว่าง 54.74-64.20	11
6.3 ระดับทักษะปานกลาง	ระหว่าง 45.27-54.73	9-10
6.4 ระดับทักษะต่ำ	ระหว่าง 35.80-45.26	8
6.5 ระดับทักษะต่ำมาก	ตั้งแต่ 35.79 ลงไป	ตั้งแต่ 7 ลงไป

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ ของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยขอเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1. ในการทดสอบผู้ฝึกสอนควรอธิบายให้นักเรียนทราบถึงแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษเป็นแบบประเมินค่าทักษะที่เน้นท่าทางที่ถูกต้องมากกว่าการเน้นปริมาณการยิงลูกลงประตูบาสเกตบอล
2. การเก็บรวบรวมข้อมูลควรจัดทำช่วงเวลาต้นปีการศึกษา หรือ กลางปีการศึกษา เพราะช่วงเวลาปลายปีการศึกษา นักเรียนสอบและมีกีฬาสี ทำให้ไม่สะดวกต่อการเก็บข้อมูล

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษสำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. ควรสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ โดยมีรายละเอียดทักษะที่มากขึ้น
3. ควรมีการสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

กัลยารัตน์ เมธีวีรวงศ์. 2539. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางทักษะกีฬาบาสเกตบอล
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

การกีฬา สำนักงาน, กรมพลศึกษา. 2539. กติกาบาสเกตบอล. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
อักษรไทย.

จรินทร์ ธานีรัตน์. 2519. การทดสอบและการวัดผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

จรินทร์ ธานีรัตน์ และสุชาติ มุกกันท์. 2519. คู่มือกีฬา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์

เจษฎา ตาลเพชร. 2544. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอลสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เจเลีย พิมพ์พันธุ์. 2537. บาสเกตบอล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ชัยวัฒน์ โคสุวรรณเวช. 2545. ผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการยิง
ประตูบาสเกตบอลระยะไกล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ชาญอุทธ แฝงสาเคน. 2544. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะกีฬาบาสเกตบอล
สำหรับนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดมหาสารคาม.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ชูศรี วงศ์รัตน์. 2541. สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพมหานคร.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชาวลักษณ์ ชัยวิรัตน์. 2536. ผลของการตั้งเป้าหมายที่มีต่อความสามารถในการยิงประตู
 บาสเกตบอล ณ เส้นโยนโทษ ของนักกีฬาหญิงระดับอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

คณัฏ์ ถิกไทย. 2542. ผลของการฝึกด้วยน้ำหนักที่มีต่อความแม่นยำในการเลี้ยงลูกบอลเข้ายิงประตู
 ใต้ห่วงบาสเกตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ถาวร เขียนเสมอ. 2539. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะยิมนาสติกสำหรับนักเรียนระดับ
 มัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

นาม จงเจียมจิตต์. 2534. บาสเกตบอล. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.

นิพนธ์ แจ่มแจ้ง. 2542. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกีฬาบอลเลย์บอล สำหรับนักเรียนระดับ
 ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุญชม ศรีสะอาด. 2535. การวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา,
 คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539. วิธีวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: พี. เอ็น. การพิมพ์.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2535. การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2)
 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สามเจริญพาณิชย์.

บุญเรือง ขจรศิลป์. 2542. สถิติการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: พี.เอ็น. การพิมพ์.

ประทีป พานิชชาติ. 2528. ทักษะกีฬายอดนิยมน. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

ปรีดา รอดโพธิ์ทอง. 2516. ตำราบาสเกตบอล. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ผาณิต บิลมาศ. 2530. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา, คณะพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฟอง เกิดแก้ว. 2524. การกีฬา. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

ภาวิณี ศรีสุขวัฒนนันท์. 2533. หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการศึกษา, คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (อัดสำเนา).

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2524. หลักการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ทวีกิจการพิมพ์.

วรยุทธ์ ทิพย์เที่ยงแท้. 2538. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกรีฑาตามสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท.

วัฒนา ตรงเที่ยง. 2544. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2539. การสอนพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร: บริษัทวิทยพัฒน์ จำกัด.

วาสนา สกุลนิติโรจน์. 2545. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาบาสเกตบอล สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิชาการ, กรม. 2544. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. กรุงเทพมหานคร: ชูรสภาลาดพร้าว.

วินิต กองบุญเทียม. 2534. การสร้างแบบทดสอบความสามารถกีฬาบาสเกตบอล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

วิริยา บุญชัย. 2529. การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

เสกสรร ห้วยอำพัน และคณะ. 2532. **บาสเกตบอล**. สุพรรณบุรี: วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัด สุพรรณบุรี. (อัดสำเนา).

สมเกียรติ ภูมิรินทร์. 2547. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฟุตบอลสำหรับนักเรียนชาย **ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตคลองสามวา**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมใจ น้าชื่น. 2542. การสร้างแบบประเมินค่าทักษะวิ่งข้ามรั้ว สำหรับนักเรียนระดับชั้น **มัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดลพบุรี**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมถวิล ชาญชัย. 2536. การสร้างแบบประเมินความสามารถในการเล่นบาสเกตบอลของ **นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สมโภชน์ เหล่าเหมมณี. 2544. การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาแฮนด์บอลสำหรับนักเรียน **ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครปฐม**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สมรรถชัย น้อยศิริ. 2535. **บาสเกตบอล**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาพลศึกษา, คณะพลศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2530. “การวัดด้านปฏิบัติ”. วารสารการวิจัยทางการศึกษา. (มกราคม-มีนาคม 2530): 109-116

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2536. **สถิติประยุกต์เพื่อการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพิตร สมหิโต. 2530. **หลักและวิธีการสอนพลศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุรพงษ์ เกษะตัน. 2541. **การสร้างแบบประเมินค่าทักษะกระบี่กระบอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท.

อนงค์ ศรีม่วงงาม. 2538. **การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาตะกร้อสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อนันต์ ศรีโสภณ. 2525. **การวัดและประเมินผลการศึกษา**. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

อรรถัย แต่งงาม. 2546. **ผลการฝึกยิงประตูบาสเกตบอลในระยะใกล้กับระยะไกลที่มีต่อความแม่นยำในการยิงลูกโทษบาสเกตบอล**. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อุทัย สงวนพงศ์. 2544. **บาสเกตบอล**. กรุงเทพมหานคร: อักษรเจริญทัศน์.

อุดม พิมพ์. 2540. **กติกาสเกตบอลและแนวปฏิบัติของผู้ตัดสิน**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

Barrow, H.M. and R. Mcgee. 1979. **A Practical Approach to Measurement in Physical Education**. Philadelphia: Lea & Febiger.

Baumgarther, T.A. Jackson. 1982. **Measurement for Evaluation in Physical Education**. 2nd ed. Iowa: C. Brown Publishers.

_____. 1991. **Measurement for Evaluation in Physical Education and Exercise Science**. 4th ed. Iowa: Wm. C. Brown Publisher.

Clark, William James. 1974. "Development and Validation of a Basketball Skill Test"

Dissertation Abstracts. 34: 4832-A; February.

Hopkins Charles D. and Richard L. Antes. 1979. **Classroom Testing.** Itasca: FE,

Peacock Publishers Inc.

Kirkendall, D.R., J.J. Gruber and R.E. Johnson. 1987. **Measurement and Evaluation for**

Physical Education. Dubuque, Iowa: Wm. C. Brown Publishers.

Marrow, J.R., A.W. Jackson, J.G. Disch and D.P. Mood. 1995. **Measurement and Evaluation in**

Human Performance. Champaign Illinois: Human Kinetics Publishers.

Miller, D.K. 1994. **Measurement by the Physical.** Education: Why and How Dubuque,

Iowa: Wm. C. Brown Communications, Inc.

Newell, Pete and Benington John Benington. 1992. **Basketball Methods.** New York:

The Ronald Press Company.

Strand, B.N. and R. Wilson. 1993. **Assessing Sport Skills.** Champaign, Illinois Human

Kinetics Publishers.

Verducci, F.M. 1980. **Measurement Concept in Physical Education.** St. Louis: The C.V.

Mosby Company.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัย

ที่ ศธ 0513.20502.1/2

โครงการปริญญาโทสาขาพลศึกษา ภาคพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตกำแพงแสน จ. นครปฐม 73140

10 กรกฎาคม 2548

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทำวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนปราจีนกัลยาณี

ด้วย นายณรงค์เดช ชาลีรักษ์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน กำลังทำวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยืนอิงประตูบาสเกตบอล ณ จุดโทษ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์” เพื่อให้การทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จ จึงใคร่ขอความร่วมมือให้นิสิตเข้าทดสอบหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ จากนักเรียนในความปกครองของท่าน เพื่อใช้ในการทำวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อูธร รัตนภักดิ์)

ประธานกรรมการบริหาร โครงการปริญญาโท
สาขาพลศึกษา ภาคพิเศษ วิทยาเขตกำแพงแสน

โทร.(034) 282040 หรือ 351898

โทรสาร (034) 282040 , 351403

ที่ ศธ 0513.20502.1/3

โครงการปริญญาโทสาขาพลศึกษา ภาคพิเศษ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตกำแพงแสน จ. นครปฐม 73140

20 กรกฎาคม 2548

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทำวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการ โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์

ด้วยนายณรงค์เดช ชาลิรักษ์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาคพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน กำลังทำวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบประเมินค่าทักษะ การยืนยั้งประตูปาสเกตบอล ณ จุดโทษ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์” เพื่อให้การทำวิจัยครั้งนี้สำเร็จ จึงใคร่ขอความร่วมมือให้นิสิตเข้าทดสอบหาค่าความ เชื่อมั่นของเครื่องมือ จากนักเรียนในความปกครองของท่าน เพื่อใช้ในการทำวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อุดร รัตนภักดิ์)

ประธานกรรมการบริหาร โครงการปริญญาโท
สาขาพลศึกษา ภาคพิเศษ วิทยาเขตกำแพงแสน

โทร.(034) 282040 หรือ 351898

โทรสาร (034) 282040 , 351403

ที่ ศธ 0513.20502.1/ว 001

โครงการปริญญาโทสาขาพลศึกษา ภาควิเศษ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยาเขตกำแพงแสน จ. นครปฐม 73140

1 กรกฎาคม 2548

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบฟอร์มประวัติผู้เชี่ยวชาญ

2. แบบประเมิน จำนวน 1 ชุด

ด้วยนายณรงค์เดช ชาลีรักษ์ นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาพลศึกษา ภาควิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน กำลังทำวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยืนอิงประตูบาสเกตบอล ณ จุดโทษ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์” เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ ตามหลักสูตรระดับปริญญาโทภายใต้การควบคุมของคณะกรรมการประจำตัว คือ

1. อาจารย์อัมพร รัตนภักดิ์	ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์อุดร รัตนภักดิ์	กรรมการสาขาวิชาเอก
3. รองศาสตราจารย์วัลลีย์ ภัทโรภาส	กรรมการสาขาวิชาเอก

ในการนี้ นิสิตต้องการขอเสนอแนะจากท่านผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการทำวิจัยเรื่อง “การสร้างแบบประเมินค่าทักษะการยืนอิงประตูบาสเกตบอล ณ จุดโทษ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนขอแซฟอุปถัมภ์” ให้มีความเที่ยงตรงมากที่สุด จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการให้ข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการวิจัยต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดให้ความอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์อุดร รัตนภักดิ์)

ประธานกรรมการบริหารโครงการปริญญาโท

สาขาพลศึกษา ภาควิเศษ วิทยาเขตกำแพงแสน

โทร.(034) 282040 หรือ 351898

โทรสาร (034) 282040, 351403

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นายชชาติ เชื้อสงฆ์
ศึกษานิเทศก์ คศ. 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปราจีนบุรี
2. นายชุมศักดิ์ เกตุพิชร
ครู คศ. 4 หมวดพลานามัย โรงเรียนปราจีนกัลยาณี
3. นายอภิรักษ์ สิงโต
ครู คศ. 2 หมวดพลานามัย โรงเรียนปราจีนกัลยาณี
4. นางมยุรี พลหาญ
ครู คศ. 2 หมวดพลานามัย โรงเรียนปราจีนกัลยาณี
5. นายวิรัตน์ บุญเย็น
ครู คศ. 2 หมวดพลานามัย โรงเรียนปราจีนราษฎร์บำรุง

ภาคผนวก ค

แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ
สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินค่าทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการปฏิบัติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ

ระดับ

นักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1

อุปกรณ์และสถานที่

1. สนามบาสเกตบอล
2. ลูกบาสเกตบอล 4 – 5 ลูก
3. ใบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล

วิธีการดำเนินการทดสอบ

1. ครูอธิบายวิธีการทดสอบให้นักเรียนทราบ
2. ให้นักเรียนปฏิบัติในแต่ละทักษะ ทักษะละ 2 ครั้ง บันทึกครั้งที่ดีที่สุด

การให้คะแนน

1. กำหนดระดับคะแนนในการประเมิน 4 ระดับ คือ
 - 1.1 นักเรียนปฏิบัติได้ 3 ขั้นตอน ได้ 3 คะแนน
 - 1.2 นักเรียนปฏิบัติได้ 2 ขั้นตอน ได้ 2 คะแนน
 - 1.3 นักเรียนปฏิบัติได้ 1 ขั้นตอน ได้ 1 คะแนน
 - 1.4 นักเรียนปฏิบัติไม่ได้ทักษะใดในทักษะในขั้นตอนนี้ ได้ 0 คะแนน
2. ในการแสดงทักษะของนักเรียนจะถูกบันทึกลงในใบบันทึกการให้คะแนนด้านนักเรียนปฏิบัติทักษะที่กำหนดไว้ในรายละเอียดของทักษะย่อยแต่ละรายการ ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หน้าข้อที่ปฏิบัติได้ นำผลที่ได้ไปคูณกับน้ำหนักความสำคัญและใส่คะแนนรวมในแต่ละข้อย่อยในช่อง ☐ ของระดับคะแนนที่สอบได้ แต่ถ้านักเรียนไม่ได้ปฏิบัติทักษะที่กำหนดไว้ในแต่ละทักษะย่อยหรือปฏิบัติทักษะไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ให้ละเว้นการกาเครื่องหมาย/ลงในใบบันทึกคะแนน

หมายเหตุ สำหรับการให้คะแนนในการปฏิบัติขั้นตอนที่ 2 ให้คูณน้ำหนักความสำคัญ=2 ลงไปด้วย

แบบประเมินค่าทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ
ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

หัวข้อทักษะ	ทักษะ ย่อย	น้ำหนัก ความ สำคัญ	รายละเอียดทักษะ	ระดับ คะแนน ที่สอบได้
1. การจัดท่าทาง 	ลักษณะ การจัด ท่าทาง ก่อนการ ยิงประตู	1	☐ 1. ยืนแยกเท้ากว้างประมาณ หัวไหล่ลักษณะขาคู่ ☐ 2. จับลูก 2 มือระดับอกให้มือ ทั้งสองอยู่หลังลูกบาสเกตบอล ☐ 3. สายตามองไปที่ห่วงด้านใน	
2. การยิงลูกไปที่ห่วง 	ลักษณะ การยิง ประตู	2	☐ 1. ย่อเข้าทั้งสองข้างพอประมาณ ☐ 2. ยืดเข้าทั้งสองขึ้นพร้อมทั้งถ่าย น้ำหนักไปที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง ☐ 3. ดันลูกบาสเกตบอลไปยังห่วง พร้อมทั้งถ่ายน้ำหนักตัวตาม แรงส่งของการยิงประตูโดย การยกสันเท้าโดยให้น้ำหนัก ตัวลงที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง	
3. การจัดร่างกาย หลังการยิงประตู 	ลักษณะ ของการจัด ร่างกาย หลังการ ยิงประตู	1	☐ 1. ยืนแยกเท้ากว้างประมาณ หัวไหล่ลักษณะขาคู่ ☐ 2. แขนทั้งสอง ย่นไปข้างหน้า เหนือศีรษะ ☐ 3. ให้ปลายนิ้วทั้ง 5 นิ้ว ชี้ไปที่ ห่วงพร้อมทั้งสายตามองไปที่ เป็น	
			รวมคะแนนที่ปฏิบัติได้	

แบบประเมินค่าทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการปฏิบัติทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ

ระดับ

นักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1

อุปกรณ์และสถานที่

1. สนามบาสเกตบอล
2. ลูกบาสเกตบอล 4 – 5 ลูก
3. ใบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล

วิธีการดำเนินการทดสอบ

1. ครูอธิบายวิธีการทดสอบให้นักเรียนทราบ
2. ให้นักเรียนปฏิบัติในแต่ละทักษะ ทักษะละ 2 ครั้ง บันทึกครั้งที่ดีที่สุด

การให้คะแนน

1. กำหนดระดับคะแนนในการประเมิน 4 ระดับ คือ
 - 1.1 นักเรียนปฏิบัติได้ 3 ขั้นตอน ได้ 3 คะแนน
 - 1.2 นักเรียนปฏิบัติได้ 2 ขั้นตอน ได้ 2 คะแนน
 - 1.3 นักเรียนปฏิบัติได้ 1 ขั้นตอน ได้ 1 คะแนน
 - 1.4 นักเรียนปฏิบัติไม่ได้ทักษะใดในทักษะในขั้นตอนนี้ ได้ 0 คะแนน
2. ในการแสดงทักษะของนักเรียนจะถูกบันทึกลงในใบบันทึกการให้คะแนนถ้านักเรียนปฏิบัติทักษะที่กำหนดไว้ในรายละเอียดของทักษะย่อยแต่ละรายการ ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หน้าข้อที่ปฏิบัติได้ นำผลที่ได้ไปคูณกับน้ำหนักความสำคัญและใส่คะแนนรวมในแต่ละข้อย่อยในช่อง ☐ ของระดับคะแนนที่สอบได้ แต่ถ้านักเรียนไม่ได้ปฏิบัติทักษะที่กำหนดไว้ในแต่ละทักษะย่อยหรือปฏิบัติทักษะไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ให้ละเว้นการกาเครื่องหมาย / ลงในใบบันทึกคะแนน

หมายเหตุ สำหรับการให้คะแนนในการปฏิบัติขั้นตอนที่ 2 ให้คูณน้ำหนักความสำคัญ=2 ลงไปด้วย

แบบประเมินค่าทักษะการกระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ
ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

หัวข้อทักษะ	ทักษะ ย่อย	น้ำหนัก ความ สำคัญ	รายละเอียดทักษะ	ระดับ คะแนน ที่สอบได้
1. การจัดท่าทาง 	ลักษณะ การจัด ท่าทาง ก่อนการ ยิงประตู	1	☐ 1. ยืนแยกเท้ากว้างประมาณ หัวไหล่ลักษณะขาคู่ ☐ 2. จับลูก 2 มือระดับอกให้มือ ทั้งสองอยู่หลังลูกบาสเกตบอล ☐ 3. สายตามองไปที่ห่วงด้านใน	
2. การยิงลูกไปที่ห่วง 	ลักษณะ การยิง ประตู	2	☐ 1. ย่อเข้าทั้งสองข้างพอประมาณ ☐ 2. ยืดเข้าทั้งสองขึ้นพร้อมทั้งถ่าย น้ำหนักไปที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง ☐ 3. ดันลูกบาสเกตบอลไปยังห่วง พร้อมทั้งกระโดดขาทั้งสองขึ้น โดยที่ขาทั้งสองเหยียดตรง ปลายเท้าทั้งสองงุ้มชี้ไป ข้างล่าง สายตาให้มองไปยัง ห่วง	
3. การจัดร่างกาย หลังการยิงประตู 	ลักษณะ ของการจัด ร่างกาย หลังการ ยิงประตู	1	☐ 1. ยืนแยกเท้ากว้างประมาณ หัวไหล่ลักษณะขาคู่ ☐ 2. แขนทั้งสอง ยื่นไปข้างหน้า เหนือศีรษะ ☐ 3. ให้ปลายนิ้วทั้ง 5 นิ้ว ชี้ไปที่ ห่วงพร้อมทั้งสายตามองไปที่ แป้น	
			รวมคะแนนที่ปฏิบัติได้	

แบบประเมินค่าทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ

วัตถุประสงค์

เพื่อวัดความสามารถในการปฏิบัติทักษะการยืนยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียวที่เส้นโทษ

ระดับ

นักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1

อุปกรณ์และสถานที่

1. สนามบาสเกตบอล
2. ลูกบาสเกตบอล 4 – 5 ลูก
3. ใบประเมินค่าทักษะกีฬาบาสเกตบอล

วิธีการดำเนินการทดสอบ

1. ครูอธิบายวิธีการทดสอบให้นักเรียนทราบ
2. ให้นักเรียนปฏิบัติในแต่ละทักษะ ทักษะละ 2 ครั้ง บันทึกครั้งที่ดีที่สุด

การให้คะแนน

1. กำหนดระดับคะแนนในการประเมิน 4 ระดับ คือ

1.1 นักเรียนปฏิบัติได้ 3 ขั้นตอน ได้ 3 คะแนน

1.2 นักเรียนปฏิบัติได้ 2 ขั้นตอน ได้ 2 คะแนน

1.3 นักเรียนปฏิบัติได้ 1 ขั้นตอน ได้ 1 คะแนน

1.4 นักเรียนปฏิบัติไม่ได้ทักษะใดในทักษะในขั้นตอนนี้ ได้ 0 คะแนน

2. ในการแสดงทักษะของนักเรียนจะถูกบันทึกลงในใบบันทึกการให้คะแนนถ้านักเรียน

ปฏิบัติทักษะที่กำหนดไว้ในรายละเอียดของทักษะย่อยแต่ละรายการ ให้กาเครื่องหมาย / ลงในช่อง

☐ หน้าข้อที่ปฏิบัติได้ นำผลที่ได้ไปคูณกับน้ำหนักความสำคัญและใส่คะแนนรวมในแต่ละข้อย่อย ในช่อง ☐ ของระดับคะแนนที่สอบได้ แต่ถ้านักเรียนไม่ได้ปฏิบัติทักษะที่กำหนดไว้ในแต่ละทักษะย่อยหรือปฏิบัติทักษะไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ให้ละเว้นการกาเครื่องหมาย / ลงในใบบันทึกคะแนน

หมายเหตุ สำหรับการให้คะแนนในการปฏิบัติขั้นตอนที่ 2 ให้คูณน้ำหนักความสำคัญ=2 ลงไปด้วย

แบบประเมินค่าทักษะการขึ้นยิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ
ชื่อ.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

หัวข้อทักษะ	ทักษะย่อย	น้ำหนัก ความ สำคัญ	รายละเอียดทักษะ	ระดับ คะแนน ที่สอบได้
1. การจัด ท่าทาง 	ลักษณะ การจัด ท่าทาง ก่อนการ ยิงประตู	1	☐ 1. ยืนแยกเท้ากว้างประมาณ หัวไหล่ โดยที่ขาข้างที่ถนัดอยู่ด้านหน้า ส่วนอีกข้างหนึ่งอยู่ด้านหลัง ☐ 2. จับลูกบาสเกตบอลโดยใช้แขน ข้างที่ถนัดอยู่หลังลูก บาสเกตบอล ส่วนมืออีกข้าง หนึ่งให้ใช้ประคองลูกอยู่ด้านข้าง ☐ 3. สายตามองไปที่ห่วงด้านใน	
2. การยิงลูกไป ที่ห่วง 	ลักษณะ การยิง ประตู	2	☐ 1. ย่อเข่าทั้งสองข้างพอประมาณ ☐ 2. ยืดเข่าทั้งสองขึ้นพร้อมทั้งถ่าย น้ำหนักไปที่ปลายเท้าทั้งสองข้าง ☐ 3. ส่งลูกบาสเกตบอลไปยังห่วงพร้อม ทั้งเข่งขาทั้งสองขึ้น สายตาให้มอง ไปที่ห่วง	
3. การจัด ร่างกายหลัง การยิง ประตู 	ลักษณะ ของการจัด ร่างกาย หลังการยิง ประตู	1	☐ 1. ยืนแยกเท้ากว้างประมาณหัวไหล่ขา ข้างที่ถนัดอยู่ด้านหน้า ขาข้างที่ไม่ ถนัดอยู่ด้านหลัง ☐ 2. แขนทั้งสองยื่นไปข้างหน้าเหนือศีรษะ ☐ 3. ให้ปลายนิ้วทั้ง 5 นิ้ว ของแขนข้าง ที่ถนัดชี้ไปที่ห่วง ส่วนข้างที่ใช้ ประคองลูกด้านข้างให้ปลายนิ้วทั้ง 5 ชี้ขึ้นด้านบนพร้อมทั้งสายตามองไป ที่ห่วง	
			รวมคะแนนที่ปฏิบัติได้	

ภาคผนวก ง

แบบการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือสำหรับผู้เชี่ยวชาญ ของแบบประเมินค่า
ทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1
โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาลักษณะพฤติกรรมว่าสามารถวัดได้ตามที่กำหนดหรือไม่โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง

+1 = แน่ใจว่าวัดได้

0 = ไม่แน่ใจว่าวัดได้

-1 = แน่ใจว่าวัดไม่ได้

ประเภท	พฤติกรรมที่จะใช้วัด	น้ำหนัก ความสำคัญ	+1	0	-1
1. ทักษะการยืนยิง ประตูบาสเกตบอล แบบสองมือ ณ เส้นโทษ	1. ลักษณะการจัดท่าทางการ ยิงประตู	1			
	2. ลักษณะการยิงลูกไปที่ห่วง	2			
	3. ลักษณะของการจัดร่างกายหลัง การยิงประตู	1			

ข้อเสนอแนะ

แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1
โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาลักษณะพฤติกรรมว่าสามารถวัดได้ตามที่กำหนดหรือไม่โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง

+1 = แน่ใจว่าวัดได้

0 = ไม่แน่ใจว่าวัดได้

-1 = แน่ใจว่าวัดไม่ได้

ประเภท	พฤติกรรมที่จะใช้วัด	น้ำหนัก ความสำคัญ	+1	0	-1
2. ทักษะการ กระโดดยิงประตู บาสเกตบอลแบบ สองมือ ณ เส้น โทษ					
	1. ลักษณะการจัดท่าทางก่อนการ ยิงประตู	1			
	2. ลักษณะการยิงลูกไปที่ห่วง	2			
	3. ลักษณะของการจัดร่างกายหลัง การยิงประตู	1			

ข้อเสนอแนะ

แบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาปีที่ 1
โดยอาศัยดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้อหา

คำชี้แจงสำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาลักษณะพฤติกรรมว่าสามารถวัดได้ตามที่กำหนดหรือไม่โดยขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง

+1 = แน่ใจว่าวัดได้

0 = ไม่แน่ใจว่าวัดได้

-1 = แน่ใจว่าวัดไม่ได้

ประเภท	พฤติกรรมที่จะใช้วัด	น้ำหนัก ความสำคัญ	+1	0	-1
3. ทักษะการยืนยิง ประตูบาสเกตบอล แบบมือเดียว ณ เส้นโทษ					
	1. ลักษณะการจัดท่าทางก่อนการยิงประตู	1			
	2. ลักษณะการยิงลูกไปที่ห่วง	2			
	3. ลักษณะของการจัดร่างกายหลังการยิงประตู	1			

ข้อเสนอแนะ

ภาคผนวก จ

แสดงการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความเชื่อถือได้ และค่าความเป็นปรนัย
ของแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

ตารางผนวกที่ 1 แสดงผลการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินค่าทักษะการ
ยื่นอิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม

ข้อที่	ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน	ค่า I.O.C
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	รวม	
1	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

ตารางผนวกที่ 2 แสดงผลการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินค่าทักษะการ
กระโดดยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม

ข้อที่	ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน	ค่า I.O.C
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	รวม	
1	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

ตารางผนวกที่ 3 แสดงผลการหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินค่าทักษะการยื่น
อิงประตูบาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์ จังหวัดนครปฐม

ข้อที่	ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน	ค่า I.O.C
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	รวม	
1	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
2	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1
3	+1	+1	+1	+1	+1	+5	1

ตารางผนวกที่ 4 แสดงผลการทดสอบทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ เพื่อหาค่า
ความเชื่อถือได้ของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปราจีน
กัลยาณี จังหวัดปราจีนบุรี

ลำดับ ที่	การยิงประตู บาสเกตบอลแบบสองมือ ที่เส้นโทษ		การกระโดดยิงประตู บาสเกตบอลแบบสองมือ ที่เส้นโทษ		การยิงประตู บาสเกตบอลแบบมือเดียว ที่เส้นโทษ	
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	9	12	8	11	5	11
2	9	12	9	12	8	11
3	8	12	8	11	9	11
4	10	12	8	11	4	8
5	9	12	6	10	7	10
6	8	10	5	8	11	12
7	7	10	7	10	4	8
8	7	10	8	12	10	12
9	8	11	4	8	8	12
10	8	11	8	12	8	10
11	10	12	5	10	5	8
12	8	11	4	8	5	8
13	9	12	5	8	7	11
14	8	11	8	12	8	11
15	9	11	8	12	6	12
16	9	12	9	12	11	12
17	10	12	8	12	12	12
18	10	12	9	12	10	12
19	8	11	9	12	10	12
20	8	11	7	12	11	12

ตารางผนวกที่ 5 แสดงผลการทดสอบทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ เพื่อหาค่า
ความเป็นปรนัย

ลำดับ ที่	การยิงประตู บาสเกตบอลแบบสองมือ ที่เส้นโทษ		การกระโดดยิงประตู บาสเกตบอลแบบสองมือ ที่เส้นโทษ		การยิงประตู บาสเกตบอลแบบมือเดียว ที่เส้นโทษ	
	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2
1	8	8	8	8	5	6
2	11	11	9	9	8	8
3	8	8	8	9	9	9
4	10	10	9	10	4	5
5	9	10	10	10	7	6
6	9	9	5	6	11	11
7	7	7	7	6	4	5
8	7	8	8	7	10	10
9	8	8	4	5	8	9
10	8	8	8	9	8	8
11	9	9	5	6	5	6
12	8	8	4	5	5	6
13	8	8	5	4	7	7
14	10	11	8	8	8	8
15	10	11	8	8	6	6
16	9	8	10	10	11	11
17	10	10	8	9	12	11
18	10	10	11	11	10	10
19	7	7	9	9	10	10
20	8	7	7	6	11	11

ตารางผนวกที่ 6 แสดงคะแนนมาตรฐาน "ที" (T-score) ของแบบประเมินค่าทักษะการขึ้นยิง
 ประตูกบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอพระอุปถัมภ์

คะแนนทดสอบ	T-score ของการขึ้นยิงประตู บาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ
12	66.42
11	61.07
10	55.72
9	50.37
8	45.03
7	39.68
6	34.33
5	28.98
4	23.64

ตารางผนวกที่ 7 แสดงคะแนนมาตรฐาน "ที" (T-score) ของแบบประเมินค่าทักษะการกระโดด
 ยิงประตูบาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอพระอุปถัมภ์

คะแนนทดสอบ	T-score ของการกระโดดยิงประตู บาสเกตบอลแบบสองมือ ณ เส้นโทษ
12	63.70
11	58.49
10	53.28
9	48.07
8	42.86
7	37.66
6	32.45
5	27.24
4	22.03

ตารางผนวกที่ 8 แสดงคะแนนมาตรฐาน "ที" (T-score) ของแบบประเมินค่าทักษะการยืนยง
 ประตูปาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้น
 มัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหอแซฟอุปถัมภ์

คะแนนทดสอบ	T-score ของการยืนยงประตูปาสเกตบอลแบบมือเดียว ณ เส้นโทษ
12	65.27
11	59.35
10	53.43
9	47.51
8	41.60
7	35.68
6	29.76
5	23.85
4	17.93

ภาคผนวก ฉ

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ย (Mean) (บุญชม, 2545: 105)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ย

$\sum X$ = ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N = จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม, 2545: 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (X - \bar{X})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X = คะแนนแต่ละตัว

$\bar{X}$ = ค่าเฉลี่ย

N = จำนวนคะแนนในกลุ่ม

$\sum$ = ผลรวม

3. สูตรหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบโดยวิธีของ Rovinelli และ Hambleton (บุญชม, 2545: 64)

$$I.O.C = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ I.O.C = ดัชนีความสอดคล้องของข้อสอบกับลักษณะพฤติกรรม

$\sum R$ = ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

4. สูตรหาค่าความเชื่อถือได้ และค่าความเป็นปรนัย โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) (บุญชม, 2545: 110)

$$r_{xy} = \frac{n \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[n \sum X^2 - (\sum X)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

- เมื่อ r_{xy} = สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X กับ Y
 $\sum xy$ = ผลรวมของผลคูณระหว่างค่าตัวแปร X และ Y
 $\sum x$ = ผลรวมของค่าตัวแปร X
 $\sum y$ = ผลรวมของค่าตัวแปร Y
 $\sum x^2$ = ผลรวมของกำลังสองของค่าตัวแปร X
 $\sum y^2$ = ผลรวมของกำลังสองของค่าตัวแปร Y
N = จำนวนคู่ของค่าตัวแปรหรือจำนวนสมาชิกในกลุ่ม

5. คะแนน “ที” (T-score)

$$T = 50 + 10Z \text{ (บุญเรียง, 2542: 58)}$$

$$Z = 10 \left(\frac{X - \bar{X}}{\text{S.D.}} \right)$$

- เมื่อ T = คะแนนมาตรฐาน
Z = คะแนนมาตรฐาน
X = คะแนนของแต่ละคน
 $\bar{X}$ = คะแนนเฉลี่ยของข้อมูลในแต่ละชั้น
S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนชุดนั้น

6. ขั้นตอนการแบ่งเกณฑ์โดยใช้คะแนนที

โดยกำหนดระดับคะแนนที่เป็น 5 ระดับ คือ ต่ำมาก ต่ำ ปานกลาง ดี ดีมาก และคำนวณหาช่วงคะแนนที่แต่ละระดับจากสูตร (อ้างถึงใน รุ่งอรุณ สุทธิพงษ์, 2539: 120-121)

$$\text{ช่วงคะแนนที่แต่ละระดับ } X = \frac{(\text{คะแนนที่สูงสุด} - \text{คะแนนที่ต่ำสุด}) + 1}{\text{จำนวนระดับ}}$$

ตัวอย่าง การแบ่งระดับรายการทักษะการยิงยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้คะแนนที่ของข้อมูลที่ได้จากแบบประเมินค่าทักษะการยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

$$\text{คะแนนที่สูงสุด} = 66.42 \qquad \text{คะแนนที่ต่ำสุด} = 23.64$$

$$\text{ช่วงคะแนน } X = \frac{(\text{คะแนนที่สูงสุด} - \text{คะแนนที่ต่ำสุด}) + 1 (\text{เมื่อเป็นจำนวนเต็ม})}{\text{จำนวนระดับ}}$$

เนื่องจากข้อมูลมีทศนิยม 2 ตำแหน่ง ควรบวกด้วย 0.01 เพราะว่าแต่ละคะแนนที่มีโอกาสต่างกัน 0.01 เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดมากขึ้นจึงดัดแปลงสูตรในการคำนวณ ดังนี้

$$\begin{aligned} X &= \frac{(66.42 - 23.64) + 0.01 (\text{เมื่อมีทศนิยม 2 ตำแหน่ง})}{5} \\ &= 8.55 \end{aligned}$$

จากนั้นใช้คะแนนที่ 50 เป็นจุดกึ่งกลางในการแบ่งช่วงคะแนน โดยใช้สูตร

$$\begin{aligned} \text{ช่วงระดับคะแนนตรงกลาง} &= 50 \pm \frac{(x-1)}{2} (\text{เมื่อเป็นจำนวนเต็ม}) \\ &= 50 \pm \frac{8.55 - 0.01}{2} (\text{เมื่อมีทศนิยม 2 ตำแหน่ง}) \\ &= 50 \pm 4.27 = 54.27, 45.73 \end{aligned}$$

ดังนั้น จำนวนครั้งที่ทักษะการยื่นยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ สำหรับนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ช่วงปานกลางจะอยู่ระหว่างคะแนนที่ 45.73 – 54.27 หลังจากนั้นจึงแบ่งช่วงคะแนนนี้ ให้กระจายจากระดับกลางไปยังระดับสูงและระดับต่ำ โดยให้ช่วงคะแนนที่ห่างกันเท่ากับ 8.55 ทุกช่วง จนครบ 5 ช่วง

ระดับ		คะแนนที่	
ดีมาก	ตั้งแต่	62.83	ค่าสูงสุด
ดี	↕ 8.55	62.82	↕
		54.28	
ปานกลาง	↕ 8.55	54.27	
		50.00	
ต่ำ	↕ 8.55	45.73	
		45.72	
ต่ำมาก	↕ 8.55	37.18	
		37.17	
	ตั้งแต่		ค่าต่ำสุด

ภาพผนวกที่ 1 การแบ่งเกณฑ์โดยใช้คะแนนที่ การยื่นยิงประตูบาสเกตบอล ณ เส้นโทษ

ประวัติการศึกษาและการทำงาน

ชื่อ-นามสกุล	นายณรงค์เดช ชาลีรักษ์
วัน เดือน ปี	6 สิงหาคม 2518
สถานที่เกิด	จังหวัดราชบุรี
ประวัติการศึกษา	2540 ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
ประวัติการทำงาน	2541 โรงเรียนสมเด็จพระปิยะมหาราชารมณียเขต กาญจนบุรี
	2542 ศูนย์พลศึกษาและกีฬา จังหวัดราชบุรี
	2543 โรงเรียนสารสิทธิ์พิทยาลัย อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี
	2546 โรงเรียนหอแซฟฟูปัตมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม